



Partea a cincea
SIBINA DIN CIRT

Pocitaniile Înflorătoare



Orice costă douăzeci și cinci de bani, exact cât are Lămpița la ea: un singur creițar, primit de la Marta, vârat adânc în fundul buzunarului.

Poate să se dea în roata cea mare sau în scrânciobul nărăvaș, poate să se lupte o dată cu omul cel voinic îmbrăcat într-un maiou cu dungi roșii, care pare mânios pe toată lumea – în niciun caz n-o să facă asta. Un cârnăcior cu varză murată, să tragă o dată la țintă la tir, unde poți câștiga odicolon și trandafiri de hârtie, o gură din uleiul minune care vindecă orice... Dar Lămpița știe de mult ce o să facă.

Printre șirurile care țopăie în jur și berea împroșcată peste tot, a zărit deja unde se află taraba cu vată de zahăr. Acolo o să cumpere una și o să o ia cu grijă într-o hârtie, pentru Pește. Ca surpriză. Pare mereu atât de cenușiu și de obosit, poate asta îl ajută.

Dar mai întâi să caște gura puțin, sunt atâtea de văzut.

Un soare șters a ieșit din nori, colorând cerul în purpuriu și verde și auriu. Pe Lămpița nu o mai doare mâna și astă-seară sau mâine sau cel târziu poimâine, tata îi va citi scrisoarea și se va gândi la ea.

Dragă tată, a scris. Matala cum îți merge mie bine. Pot să te văd de la fereastra casei în care locuiesc. Îmi faci o dată

cu mâna? Trebuie să mănânci mai vin când îmi dă liber.

Lămpița zâmbeste și își vâra mâinile adânc în buzunarele noii sale rochii. Să scrii e o minune.

Oamenii urlă și se învârt, copiii aleargă în cete unii după alții, îndreptându-se spre următorul și iar următorul lucru. Ia uite acolo! Și acolo. Ia privește! Nimeni nu o bagă în seamă, din fericire toți se uită la parada care se apropie de-a curmezișul peste terenul aglomerat.

Clovni dungați pe picioaroange înalte duc în lesă cățeleuși mici și albi. Artiștii jonglează cu toate lucrurile care-ți vin în minte: foarfeci, sticle, portocale, iepuri. Acrobați urcați unul peste altul asudă și se trudesesc și flutură stegulețe. Scuipătorii de flăcări scuipă flăcări și, în spatele lor...

Iată-l, iată-l! Elefantul!

Vine un elefant? Trebuie să-l văd, se gândește Lămpița. Se urcă pe un butoi și încearcă să se uite deasupra capetelor. Da, vine de acolo, din spatele aceluia cort, fluturându-și trompa...

Dar, dintr-odată, vede altceva. Vede ochii lui Pește.

Ochii lui Pește? Nu se poate, dar îi vede. Aceeași formă, aceeași culoare. Aur, ochi din care curge aur. Nu sunt adevărați, sunt pictați pe o pânză lângă un cort, undeva în spatele trupei circului care încă trece.

Lămpița sare de pe butoiul ei și se strecoară printre picioarele celorlalți, trece de scuipători de flăcări și oameni care merg pe picioaroange, se înghesuie printre trupuri calde și bete, sare peste cineva care zace la pământ – adormit sau rănit – și iat-o acolo.

Po-ci-ta-nii În-fi-o-ră-toa-re, citește ea lent; literele sunt galbene și negre și roșii ca focul. Sub ele sunt picta-

te o femeie grasă cu barbă, un pitic cu un cap mult prea mare și o femeie cu ochii lui Pește. Are păr verde vâlvoi și o coadă de pește. E o sirenă. Una adevărată! O fi oare aici înăuntru?

În ghereta de la intrare, un bărbat foarte rotofei își sprijină capul în mâini și țipă răgușit și nepăsător în fața lui.

— Monștrri și ciudățenii... Doar un crreitar...

Uimi-toarrre ciudățenii... Veniți să vedeți...

Are un ochi ciudat și brațe enorme, acoperite de tatuaje.

— Fiți martorii capriciilor naturii... Femeia cu barbă, gemenele siameze, două capete, desigur, tocmai din Rusia. Femeia din mare... Să nu băgați mâinile în apă... Doar un creițar...

Lămpița pipăie creițarul din buzunar. Șovăie. Și vata de zahăr?

Înăuntru, ochii trebuie să i se obișnuiască puțin cu penumbra. Din pânză de cort a fost făcut un culoar pe lângă diferite separeuri, unde e aprinsă câte o lampă. Merge singură, căci toată lumea e afară, urmărește parada. Lămpița aude strigătele și sunetul trompetelor.

În primul separeu e o cușcă în care se află o doamnă mică acoperită de pene, pe un taburet. Seamănă cu un copil, dar e bătrână și aproape cheală. O privește pe Lămpița drept în față cu ochi negri ca măregele.

— Bună ziua, șoptește Lămpița.

— Bună, fetiço.

Are un glas ascuțit și strident.

— Uită-te cât poștești. Pentru asta sunt aici.

— Ăăă... eu caut sirena, spune sfioasă Lămpița.

— O, aia. O iei pe culoar și ții stânga, în vasul din

fund. Dar nu prea ai ce vedea la ea și nici nu vorbește. Însă eu, da. De ți-e mai mare dragul. Sau să-ți ciripesc ceva?

— Nu, mulțumesc, spune Lămpița și merge repede mai departe, trecând pe lângă următorul separeu, unde femeia cu barbă stă pe scaun sforăind încetișor.

Îi aduce Lămpiței aminte de cineva, dar nu-și dă seama pe moment de cine. Când se furișează în vârful picioarelor, ca să n-o trezească, aceasta își deschide brusc ochii și o privește pe fetiță. Se ridică în picioare și pare că ar vrea să spună ceva, dar Lămpița merge iute mai departe, pe lângă un negru cu privire tristă, atât de înalt încât capul lui atinge pânza cortului, pe lângă două bătrâne care au împreună o singură pereche de picioare și o creatură păroasă care scrie la un birou. Se simte expusă și nu e în largul ei; creaturile se uită, la rândul lor, toate la ea.

Pește s-ar potrivi atât de bine aici, printre ele, se gândește Lămpița. Să stea toată ziua și să fie privit. Se înfurie gândindu-se la asta. Pur și simplu, oamenii trebuie să se obișnuiască cu el. Atunci nu mai e înfricoșător și nu prea mai e nici straniu. Nu se obișnuise și ea? Dar în acest cort, oamenii nu vin ca să se obișnuiască, vin ca să se sperie. Un „câh!“ rapid și apoi trec la următoarea atracție.

Câh! Se sperie.

La colț e un pitic. Liber, nu într-o cușcă sau așa ceva. Fumează o țigară și o privește supărat.

— N-ai ce vedea acum. Oleacă de pauză. Da, du-te mai departe.

Îi face semn din capul lui mare.

— Ăăă... eu caut sirena, domnule.

Piticul arată peste umăr.

— În spate. Distracție plăcută.

Și trage cu sete din țigară.

Acvariul din fundul cortului e înconjurat de scene cumplite, pictate pe scânduri tăiate cu fierăstrăul. Pe ele, sirene cu dinți ascuțiți și cozi șfichiuitoare se luptă cu pești uriași. Sunt înarmate cu tridente și, de unde le înfig în pești, sângele țâșnește șuvoi. Ochi aurii privesc amenințător, solzii reflectă lumina.

În vasul din față plutește o formă. Apa e murdară și verde, Lămpița nu poate să vadă prea multe prin ea. Ceea ce vede are coadă și păr verde. Sau sunt alge care plutesc în apă? Pielea îi e cenușie, coada îi e plină de alge și moluște, precum lemnele epavelor care putrezesc de multă vreme în apă. Așa și miroase aici.

Lămpița se apropie. Vrea să-i vadă chipul sirenei. Abia încape în vasul cu apă, mai că nu are loc să înoate sau să-și întindă coada.

De fapt, Lămpița vrea din tot sufletul să plece, căci i se pare jalnic și vrednic de plâns ce e aici. Și pute. Dar trage adânc aer în piept, nu pe nas, și se mai apropie cu un pas. Nicio mișcare în apă. Pune o mână pe sticlă.

Hai, întoarce-te, se gândește. Trebuie să știu, pentru Pește.

— Hei! Sus cu tine! Vizită!

Lămpița se sperie de vocea piticului. S-a apropiat de ea, cu mâinile în șold.

Și sirena se sperie. Cu o mișcare violentă a cozii, se întoarce. Apa se varsă din vas. Cu fața lipită de sticlă, o privește furioasă pe Lămpița. La fel de mânioasă cum poate privi uneori Pește. Căci da, are exact aceiași ochi.

Ochiul



Eduard zace gâfâind sub pat. Mușchii brațelor îi tremură. Dar nu e deloc timp de odihnă: trebuie să stea în picioare, trebuie să stea în picioare. Trebuie. A dormit prost și, cât a reușit să doarmă, a avut vise ciudate și agitate. Dar asta nu e o scuză, firește.

Trebuie, trebuie să coboare odată de unul singur. Pe picioarele lui. Și atunci tatăl său o să stea sub scări, cu gura căscată de uimire. Nu, de fapt nici măcar nu e uimit, încuviințează din cap și îi zâmbește fiului său.

Ești un bărbat adevărat. M-am îndoit, dar până la urmă ai stofă de bărbat. Bravo, Pește.

Eduard! Eduard! S-a obișnuit de tot cu numele ăla prostesc pe care îl strigă mereu toanta aia. Nu îl cheamă așa, îl cheamă exact ca pe tatăl său! Încă o săptămână sau poate trei zile sau deja mâine.

Tatăl său are ochi cenușii în care se vede marea, iar obrajii îi sunt aspri de la vânt. Și-ar petrece ziua întregă uitându-se la acel chip, atât de mult până când i-ar ști pe de rost fiecare fir de păr, fiecare cută, pentru toate lunile în care nu le poate vedea.

Dar nu era niciodată timp.

După o jumătate de oră, Amiralul devenea iar agitat, ridica lucruri și le pune la loc. Se așeza deja la birou.

Începea să scrie. În timp ce Eduard mai avea încă atâtea de povestit, de întrebat, de arătat.

În spatele lui, Iosif începea și el să se fățâie și să mormăie că se făcuse totuși timpul să plece.

— Nu vă mai reținem, domnule. Mai aveți multe de făcut, desigur.

Atunci tatăl său răspundea mormăind „Da, da” și „Din păcate, așa e” și se ridica de pe scaun. Și atunci venea partea cea mai frumoasă. Dar și cea mai rea, căci era mereu ultima. Atunci tata venea către el, îl prindea puțin de sub bărbie și îl privea mijindu-și ochii, de parcă ar fi căutat ceva pe chipul fiului său. O dată chiar își pusese, pentru o clipă, mâna pe capul lui Eduard. Încă știe exact când și cât de mare fusese mâna și cât de grea. Nu s-a mai întâmplat a doua oară, deși a sperat la asta din tot sufletul.

— Ei, dă tot ce poți, spunea atunci Amiralul. Data viitoare vreau să te văd stând în picioare.

— Îți fâgăduiesc, tată, spusese el atunci cu o voce cât se poate de gravă și de bărbătească.

Dar deja spunea asta unui spate întors.

— Vorbim mai târziu, Iosif, zicea spatele.

Cu o ultimă privire, Eduard încerca atunci să-și întipărească în minte cât mai multe: silueta de la birou, biroul însuși, etajerele pline de insecte și fluturi, măștile de pe perete, animalele împăiate și, oh, tigrlul, tigrlul de pe podea... Niciodată nu era destul timp. Apoi Iosif închidea ușa și îl ducea sus.

De obicei, Amiralul mai rămânea acasă câteva zile.

Mânca și dormea acolo și dădea un dineu sau două.

Atunci băiatul își ciulea urechile ziua întreagă ca să prindă

măcar un crâmpoi din ce se petrecea jos. Dar nu răzbăteau multe zgomote până în camera din turn.

În zilele acelea, își întindea peste tot cele mai interesante cărți, cele mai reușite compuneri, cele mai frumoase hărți.

— Ah, băiete, spunea Iosif, când vedea că Eduard, palid de oboseală, făcea exerciții în plus, nu dormea și se uita întruna la ușă. O să-l rog. Dar e ocupat, știi doar.

Amiralul nu venea niciodată sus.

Și, câteva zile mai târziu, pleca iar pe mare. Lipsa câte un an, uneori mai puțin. De obicei, mai mult. Mult mai mult, i se pare acum. A pierdut șirul.

Dar nu trebuie să țină socoteala, nu trebuie să se gândească, nu trebuie să fie atât de sentimental, la naiba. Trebuie să pună osul la treabă. Dă-i drumul, exersează, ce mai stai...

Ușa se deschide și toanta aia intră.

— Trebuie să vii cu mine, spune. Chiar trebuie să vii, Pește. Mergem cu căruciorul, nu îl luăm și pe Lucă, e prea complicat. Te cobor eu scările, o să te trag.

Nu știe ce tot zice ea acolo, nici măcar n-o ascultă.

— Nu-mi mai spune așa! rostește el. Și pleacă, am treabă.

Își potrivește curelele hamului mai strâns în jurul său.

— Eduard, atunci. Dar chiar trebuie să vii cu mine, Eduard. Dacă plecăm acum, ajungem chiar înainte de lăsarea întunericului. Ascultă, am...

— Ești surdă? Am zis: am treabă.

Se târăște din nou spre barele de sprijin și începe să se ridice.

— Pește, nu poți să... Eduard, nu poți să stai în pi-

cioare. Termină odată!

Îi aruncă cea mai neagră privire și își arată dinții. Fata face un pas înapoi, dar nu pleacă. Eduard se concentrează iar asupra brațelor sale. Dar ea nu se lasă, merge spre el și îl trage de umăr.

— E important, spune. Chiar trebuie să ascuți.

Ce poate să fie mai important decât asta? Iar s-a făcut aproape seară și nu știe cât timp i-a mai rămas. Toate zilele în care nu a făcut exerciții...

— Am văzut-o pe mama ta.

— Poftim?

Se prăbușește pe podea. Fata îngenunchează lângă el. Miroase a vânt și a afară, are părul ud.

— Pește. Eduard. Zău, am văzut-o pe mama ta. Cel puțin așa cred, că ea era.

Nu are mamă. Deci nu se poate.

— Avea ochii exact ca ai tăi și...

— Ei și? spune el zeflemitor. Ochi, ce să zic, toată lumea are ochi.

— Nimeni nu are ochi ca ai tăi, Pește, spune ea.

Chiar nimeni.

Ce i-a cășunat iar? De data asta are ceva cu ochii lui.

— Ce fel de ochi sunt?

Fata scoate un ciob de oglindă din buzunar și îl ține în fața lui.

— Tu nu i-ai văzut niciodată? Uită-te! Și, când te bagi în apă, sunt de aur.

Eduard se uită atent la propriii lui ochi.

Și dintr-odată își aduce aminte ce a visat azi-noapte.



Pe drum

Roțile scârțâie și scrâșnesc și mai au o bucată bună de mers. Nick și Lucă au ajutat-o pe Lămpița să iasă cu căruciorul, în timp ce Marta avea treabă în pivniță și nu a băgat de seamă nimic. Nick a încuiat poarta la loc în urma lor și Lucă a rămas uitându-se trist printre grății, până când cei doi au dispărut în pădure.

— Mă zdruncină, spune Eduard. Și pătura aia pute. Ce pătură mai e și asta, de fapt?

Lămpița își păstrează suflul ca să-l poată trage.

— Au, fii puțin atentă! spune băiatul. Trebuie să ocolești toate pietrele alea. Și roata aia se clatină. Cred că o să cadă.

Lămpița se oprește puțin.

— Taci din gură, spune. Poate să apară cineva.

O vreme e liniște.

— E frumoasă mama aia? întrebă Eduard în șoaptă.

— Seamănă cu tine.

— Nu asta am întrebat.

— Dar ea are mai multă noimă. Tu ești jumi-juma.

Iar ea e în întregime ăăă... sirenă.

— Și are părul verde.

— Da.

— Și picioarele ei sunt...

— Da.

— A fost drăguță?

— Nu știu, nu a zis nimic, de fapt.

— Sigur că nu. N-are cum să fie.

Eduard privește țintă drept în față.

— Nimeni nu e drăguț.

— Eu sunt drăguță. Te-am tras tocmai până aici.

— Atunci întoarce! Du-mă înapoi acasă!

De spus, o spune, dar nu știe sigur dacă vrea asta cu adevărat. A visat-o azi-noapte pe mama aia sau ce-o fi. Nici el nu înțelege cum e cu puțință, nu a visat niciodată așa ceva.

O vede pentru prima oară și deja o cunoaște foarte bine.

Chipul ei este al său, iar al său este al ei, cozile lor sunt la fel și părul le flutură în vânt.

Râsul devine brusc foarte ușor, le iese cu bule din gură. Și brusc există și atâtea lucruri de care să râdă.

Apoi îl ia de mână și îl trage după ea. Se duc ca vântul, în adâncuri, mai adânc decât și-ar fi putut imagina vreodată.

Umbre mari ale balenelor albastre înoată în depărtare. Altele mai mici trec iute pe lângă ei în bancuri și pretutindeni în jur e vânt și strălucire și clipoceață și ea îl mângâie pe obraz și trece pe lângă el înotând și răsând și în sfârșit simte că și-a găsit și el locul undeva.

Dar da, visul tot vis rămâne.

— Las-o baltă, spune Eduard.

Îi e frig și îi e rău de la hurducături, căci panta e plină de gropi.

— Las-o baltă, nu mai vreau, mergem acasă.

— Ești nebun.

Lămpița se întoarce spre el.

— Mergem altă dată. Trebuie să mă gândesc bine mai întâi. Trebuie să-mi fac exercițiile. Mai vreau să...

— Nu se poate! Bâlciul pleacă iar, spune Lămpița. Niciodată nu stau mult. Poate că mâine deja nu mai sunt, trebuie să știm acum dacă e mama ta.

— N-am nevoie de nicio mamă, spune Eduard. Nu am avut niciodată mamă, m-am obișnuit așa. Du-mă acasă!

— Nu, spune Lămpița

Știe sigur că nu trebuie să facă asta.

— Eu sunt șeful! strigă șoptit Eduard. Tatăl meu este...

— Pește, spune brusc Lămpița cu o voce ciudată. Trebuie să te bagi sub pătură. Acum. Să nu scoți un sunet și să nu te miști.

La curba următoare vine cineva în direcția lor și Lămpița vede imediat cine e.

Se uită în jur. La dreapta și la stânga pădurea e deasă, sunt tufișuri cu spini. Se pot vârî iute undeva în spatele acestora? Se mai pot ascunde? Dar silueta înaltă se apropie cu repeziciune. Lămpița nu a uitat ce pas iute are.

Iarăși, se gândește. Ce face aici? Iarăși?



Inima domnișoarei învățătoare

Da, ce face ea aici domnișoara învățătoare Amalia? Pe drum înspre Casa Neagră? Iarăși?

Nimic special, își zice în sinea ei. E miercuri după-amiaza, i-a trimis acasă pe copiii ăia enervanți. Pur și simplu face o plimbărică și poate să meargă pe unde pofteste. Și, întâmplător, asta înseamnă aici, pe cărarea către... păi da. Către casa lui.

E ditamai urcușul, ceea ce o face să găfâie; își slăbește puțin funda de sub bărbie.

Oricâtă admirație ar avea pentru domnul Amiral, domnișoara învățătoare Amalia nu prea are la inimă casa aia a lui. Mult prea mare și așa de murdară, cu atâta curent. Nu-i de mirare că umblă zvonuri ciudate. Despre monștri și d-astea, din care nu crede o boabă, firește.

Și nu-i place nici drumul spre ea. Aici e sinistru, codrii ăștia întunecați peste care tot atârnă ceața ridicată din mare. Dacă ar trece cineva... Cineva cu gânduri rele... Dacă ea ar urla, cine s-o audă?

Râde de ea însăși, fiindcă nu e nimeni, desigur. Ar fi ridicol. Sau este? Ba da, totuși. Vine cineva.

Domnișoara învățătoare Amalia cercetează drumul cu ochi neliniștiți. Dar apoi se înseninează, căci deja vede cine e. Cum să nu, are încă ochi de vultur.

E fata aia, Emilia, mergând cu un soi de cărucior în urma ei. Un cărucior cu ceva în el... Ceva care... Vede că fetița se oprește și dă să se întoarcă. Ca și când se sperie, ca și când ar fi ascuns ceva.

Domnișoara învățătoare Amalia scutură din cap. Exact cum și-a închipuit.

Așa un copil dintr-un far atât de murdar, poți să bagi mâna în foc că pare cuminte și sfoasă, dar că, dacă o scapi o clipă din ochi, încearcă să-ți fure și perna de sub tine. A furat ceva fata aia. A furat din casa în care a fost primită cu brațele deschise și așa îi răsplătește, pușlama nerecunos-cătoare. Fata încearcă să tragă repede o pătură deasupra. N-ai fost destul de rapidă, draga mea.

Domnul Amiral are de ce să-i fie recunoscător, se gândește domnișoara învățătoare Amalia. Măcar există un om care urmărește ce se întâmplă la el în casă, deoarece de la personalul lui nu poate avea asemenea așteptări. Lucru pe care ea l-a remarcat deja de câteva ori.

Ce noroc, îi va spune. Că s-a nimerit să fie cineva prin preajmă care a avut ochi să vadă și suflet să-i pese. Să-i pese de binele dumneavoastră.

Doamnă, sunteți o minune, îi va spune el atunci cu siguranță cu surâsul acela ghiduş pe care îl are uneori.

Domnișoara învățătoare Amalia mai degrabă s-ar lăsa bătută cu pietre în văzul lumii decât să spună vreodată cuiva ce speră uneori. Un bărbat singur, în căsoiul ăla. N-ar trebui totuși să aibă cineva grijă de gospodărie? Și de ce să nu fie ea aceea? Nu e și ea femeie?

— Emilia! Ce coincidență să te întâlnesc aici!

Domnișoara învățătoare Amalia îi întinde mâna.

— Bună ziua, doamnă, spune Lămpița.

I-o scutură foarte puțin și apoi îi dă repede drumul.

— Nu porți rochia cea nouă.

Rochie? se gândește Lămpița. A, da.

— Nu, spune ea. Ăăă...

— Erai pe drum înspre oraș? Din întâmplare?

E după-amiaza ta de miercuri liberă?

N-a fost ieri asta? O, nu, încă e.

Lămpița încuviințează ușor din cap.

— Eu... mi s-a dat voie să merg la bălci.

— La bălci? Ce drăguț. Domnul Amiral a ajuns deja acasă?

— Încă nu, dar cred că vine în curând. Facem curat peste tot.

— Și atunci ți se dă uite așa o după-amiază liberă?

— Da, trebuie, ăăă... eu merg...

— La bălci, ai zis? Cu ceva la tine?

— Nu, spune Lămpița.

— Și atunci ce-i asta?

— Nimic.

Lămpița chiar nu reușește să născocască nimic. Îl vede pe Pește mișcându-se puțin sub pătură. Să se ducă odată, se gândește ea. De ce n-o lasă femeia asta în pace? De ce își bagă nasul unde nu-i fierbe oala?

— Probabil te întrebi: de ce își bagă baba asta nasul unde nu-i fierbe oala, zâmbeste domnișoara învățătoare Amalia, nu prea prietenoasă.

Lămpița ridică din umeri.

— Dar mi-ar plăcea totuși să știu ce ai la tine. Vrei să-mi arăți?

Lămpița scutură din cap. Vede pătura mișcându-se din nou. Nu face asta, Pește.

— Ești sigură?

Lămpița încuviințează din cap

— Și acum trebuie să plec, doamnă. Îmi pare rău.

Încearcă să tragă căruciorul pe lângă învățătoare.

Domnișoara învățătoare Amalia îi vede rochia prost cusută și pantofii scâlciți. Nu e vorba că nu înțelege... Un copil care niciodată nu a avut prea multe și apoi ajunge într-o casă așa mare, bogată... Să închizi șoarecele în cămara cu brânză, asta înseamnă. Firește că e de datoria ei să-l informeze pe domnul Amiral și cu siguranță așa o să și facă, se bucură de pe acum. Dar dacă cineva de pe lumea asta are inimă, ea este aceea. O inimă mare. Zâmbește la acest gând.

— Emilia, știi ce? Îmi arăți acum ce ai în cărucior și îmi spui cinstit ce ai furat, apoi îl ducem împreună înapoi.

O privește serioasă pe Lămpița.

— Cinstea te duce departe, fetișo. Desigur că domnul Amiral te va pedepsi, și asta pe bună dreptate, dar mă voi asigura personal că nu va fi prea...

Apoi vede că fetița nu o ascultă deloc, ci trage căruciorul după ea.

— Emilia Marin, îți dau o șansă, de care aș profita, de-aș fi în locul tău. Îmi arăți în momentul ăsta ce ai sub pătură!

— Nu, doamnă.

Asudând, Lămpița încearcă să tragă roata peste o piatră.

— Chiar nu se poate.

— Fetișo, știi deja ce e.

— La revedere, doamnă, spune Lămpița și o ia la fugă.

Dar domnișoara învățătoare Amalia se aștepta la asta.

— Emilia, spune ea tăios. Gata cu joaca!

Întinde o mână lungă și trage cu o smucitură pătura la o parte.

Într-o fracțiune de secundă, îi vede năpustindu-se asupra ei: ochi negri, colți ascuțiți. Sub pătură era un monstru.

Nu se poate, se gândește domnișoara învățătoare Amalia. Nu există monștri.

Dar există, totuși, și unul dintre ei vine șerpuint în-spre ea și își deschide botul să o muște și...

— Pește! Nu face asta! urlă Lămpița.

Și Pește nu o mușcă, cel puțin nu de tot. Dinții lui zgârie ușor brațul femeii, care face un pas în spate, împiedicându-se, și cade și deschide gura să țipe. Dar Lămpița a aruncat deja pătura la loc, a prins mânerul și aleargă mai departe, atât de repede încât căruțul aproape se răstoarnă și Pește e cât pe ce să cadă din el.

— M... îngaimă domnișoara învățătoare Amalia.

Era m...

Zdruncinându-se și poticnindu-se, Lămpița continuă să fugă. Aruncă o privire peste umăr, dar învățătoarea nu vine după ei. A rămas căzută pe potecă, cu fustele în jurul său. Se ține de încheietură și se uită după ei până ce trec de curbă. Lămpița aleargă în continuare, lăsând în urmă alte două curbe, și apoi trebuie să se oprească și să-și tragă răsuflarea. E o magazie în spatele căreia se pot strecura câteva clipe. Pește dă pătura puțin la o parte.

— Ci... cine era? se bâlbâie el.

Chipul îi e alb ca varul.

Lămpița expiră adânc de câteva ori.

— Era, îi spune, învățătoarea de la școală.

— De la școală? Care școală?

— Școala mea.

— Dar tu nici măcar n-ai fost la școală.

— Ba da, două săptămâni.

— Și ea a fost învățătoarea ta.

— Da.

— Asta a fost atunci când nu ai învățat să citești?

— Ba da, începe Lămpița să chicotească. Știam E-ul, nu?

— A, da, E-ul...

Și lui Eduard îi vine să râdă, dar apoi se uită neliniștit.

— M-a văzut, spune el. Nimeni nu are voie să mă vadă.

Lămpița ridică din umeri. Nu mai are ce să facă în privința asta.

— Sper să aibă coșmaruri cu tine, spune ea. Foarte înspăimântătoare.

— Nu vine după noi? întrebă speriat Eduard.

— Nu văd pe nimeni.

— Poate ar fi mai bine să mergem acasă.

— Nu, spune Lămpița hotărâtă. Nu mai e mult.

Chiar nu e.

Iată acolo primele case ale orașului. Aude în depărtare muzica de la bâlci.

Încercând pe cât posibil să rămână în umbră, Lămpița duce căruciorul în locul unde se ține bâlciul. Cortul e

puțin mai în spate, unde nu se aude muzica și aproape că nu sunt oameni.

Eduard privește printr-o crăpătură din pătură.

— Am ajuns?

— Șșt! Da, acolo, în cortul ăla.

Lămpița își lasă privirea să alunece peste pânza cortului, peste platforma de lemn, creaturile pictate și ghereta cu bărbatul cel gras înăuntru. E tot acolo și acum citește ziarul.

— Doar un creițar... mormăie el.

Abia dacă își ridică privirea.

Un creițar. La asta nu s-a gândit. Nu mai are niciunul.



Creițarul

Bărbatul cel gras are un singur ochi cu care vede; celălalt e o gaură cu ceva albăstriu în fund. Pielea lui albă plină de tatuaje e lipită de sticlă din toate părțile, abia încapă în ghereta cea mică. Cine nu are niciun creițar, poate să vadă trupa din cort pe brațele sale: femeia-pasăre răsare de la subsuoara lui, sirena i se încolăcește în susul brațului, iar pe gât piticul joacă cărți cu un schelet care poartă joben.

Lămpița trage adânc aer în piept și merge spre gheretă.

— Am plătit după-masa asta o dată, domnule, spune. Dar vreau să mă mai uit câteva clipe. Pot pe degeaba?

Bărbatul nici măcar nu-și ridică ochii din ziarul lui îngălbenit.

— 'năuntru e 'năuntru, mormăie el. Ș-afară-i afară. Doar un creițar.

— Nu am bani, spune Lămpița. Dar trebuie totuși să intru un pic.

Ochiul i se ridică puțin din ziar și se uită la chipul ei. Apoi bărbatul scutură din cap și continuă să citească.

— Dacă promit că aduc mâine?

— Mâine ne pregătim de drum.

— Dacă aș...

— Plătești sau dispari.

Lămpița se uită la bărbatul în maiou murdar. Cu toate tatuajele și cu ochiul ăla, ar putea fi un pirat. Aceștia îi dădeau bani pe vremuri, dacă le cânta balade marinărești. Mai ales cele triste aveau mare succes, cele în care cineva ducea dorul locului din care plecase: acasă, sau, dimpotrivă, pe mare... Atunci lacrimile le curgeau șiroaie pe obraji și îi dădeau tot ce aveau prin buzunare: aramă, aur, perle, nici măcar nu se uitau. Ba chiar și bucăți de sfoară și cârlige de undiță. Avea un cufăr întreg plin, care era al ei, spunea mama, pentru mai târziu. Dar ce să-i faci. Într-o zi, tatăl ei îl găsisese și a doua zi cufărul zăcea gol pe jos. Își drege vocea.

— *Marinarule, ce tot cutreieri, începe.*

Mult prea încet, căci el nici măcar nu-și ridică privirea. Încă o dată.

— *Marinarule...*

— Ce tot faci? șoptește Pește aproape ridicându-se în capul oaselor. Când intrăm odată? Nu urma să intrăm?

— Taci! șuieră Lămpița. Și să nu te miști, vorbesc serios!

Bărbatul din gheretă se uită tot în ziarul lui. Chiar n-a văzut nimic? Fata se ridică în picioare, bate în geam și începe încă o dată, acum mai tare.

Marinarule, ce tot cutreieri, acolo în noapte

Nu ai o mamă care ăăă... acasă... Ăăă...

O privește de parcă e nebună. Nu vede nicio lacrimă în ochiul lui, nu i se rostogolește nimic pe obraz.

— *Sărată e gura miresei de marinar... mai încearcă Lămpița, fiindcă și acel cântec avea mereu mare succes.*

Dar n-o ajută cu nimic, deja vede.

— Ei, ei, spune bărbatul zâmbind ciudat. O întreagă serenadă pentru nenea Ef, poftim. De ce, pentru numele lui Dumnezeu?

— Voiam... E un schimb... șoptește Lămpița, cu obrazii roșii ca focul. Credeam... un cântec pentru un bilet de intrare sau ăă... dar lăsați.

Se uită în jur. Dacă asta nu merge, ce să mai născocoască?

— A, voiai un schimb?

Acum bărbatul și-a lăsat jos ziarul. Ochiul lui o cântărește pe fetiță din cap până-n picioare și se apleacă în față cât de mult poate, apăsându-și burta de scândura gheretei.

— Cântece dulci, astea nu ne ajută cu nimic, zâmbește el, dar nu prea prietenos. Dar știi eu altceva...

Îi face semn Lămpiței să se apropie. Curioasă, face un pas în direcția lui. Ce-i poate da în schimb? Ce să vrea de la ea?

Marinarul își țuguie buzele ca un pește. Le arată cu un deget gras.

— Pupic? Unul? Aici?

— Ce?

Lămpiței îi ia puțin să înțeleagă.

— O, spune ea atunci și se trage înapoi. Nu, mulțumesc.

— Doi. Doi pupici. Unul pentru tine și altul pentru căruciorul tău?

— Nu, nici pomeneală.

Lămpița se apleacă și cotrobăie prin iarba călcată în picioare după mânerul căruțului. Nu-l găsește, alunecă și cade în genunchi în noroiul rece. Grasul râde în hohote, făcând întreaga gheretă să se miște.

— Nu te speria, drăguț. Se poate foarte bine și unul

singur, dar atunci îți lași frumușel căruciorul aici, nenea Ef are grijă de el...

Lămpița se îndepărtează alunecând și trăgând după ea căruciorul.

— Ah, aude în spatele ei. Ah, ce mare scofală?

Apoi grasul izbucnește iar în răs.

— Ha, ha, ha! Cum s-a uitat! Da, se topesc după mine fetele...

Trei corturi mai încolo, încă îi aude răsul. Smucește căruțul peste un smoc de iarbă.

— Au! Hei! strigă Eduard de sub pătură. Au, oprește odată. Cu grijă!

Se izbește cu bărbia de cărucior și tace. Lămpița găsește un loc unde nu e nimeni, între două corturi.

— Bleah, tremură ea. O, bleah. Doamne.

— Ce e? întrebă băiatul, ridicându-se în capul oaseilor. Ce s-a întâmplat? Ce voia?

— Voia o sărutare, scuiță Lămpița.

— O ce?

— O sărutare.

— De la tine?

— Da.

— De ce?

Lămpița ridică din umeri.

— Așa, spune ea. Nu asta vor bărbații? Asta sau un creițar. Dar nu am niciun creițar.

— Dar sărutări ai?

Lămpița oftează. Îhh, vai, îhhh.

Își șterge buzele cu mâna. Ce să facă? Cum să intre în cortul ăla? Se întunecă și se lasă frigul și imediat se închide

totul. Și nu vrea să meargă acasă. Pește o să-și vadă astăzi mama, punct. Oare s-o facă și gata? Oftează. Pur și simplu, un-doi-trei, închide ochii și țuști, au voie să intre? Se gândește la nenea Ef și i se cam face rău.

În căruciorul lui, Eduard se întreabă ce caută de fapt aici. Îi e frig sub singura lui pătură și lumea din jurul său e dintr-odată atât de mare: muzică, zarvă și urlete din toate părțile, pot să vină uite-așa oameni care smulg pătura de pe el, care se uită, arată, urlă. E obosit de toate lucrurile astea noi de pretutindeni, obosit să se sperie întruna și deodată în capul lui răsar tot felul de gânduri despre lucruri la care n-a trebuit să se gândească niciodată până atunci. Mame. Buze. Sărutări.

Se tot foiește de pe o parte pe alta; căruciorul e groaznic de incomod. De ce ar vrea cineva sărutări? Să te alegi cu balele altuia pe obraz. Pe gură. În gură...

— Bleah, zice el, întocmai ca fetița.

Se uită pieziș în sus, în penumbră abia îi poate vedea fața, gura, buzele, care par totuși foarte moi, trandafirii și fără bale...

— Deci nu! spune el atât de tare încât o sperie. Atunci nu, mergem acasă. Du-mă acasă! Acum.

Ar fi vrut să fie deja acolo, sub pat, unde îi e locul.

— Nu, scutură din cap Lămpița. Chiar trebuie, știu sigur. O să o fac, e doar o sărutare.

Îl împinge pe Eduard din nou sub pătură, deși el ar mai fi avut de spus o mulțime de lucruri, și trage căruciorul înapoi pe maidan. Pe lângă o ceată de oameni care balmăjesc și care aproape se împiedică de ea.

— Cască ochii! le strigă ea tăios.

— Cască și tu ochii, puicuțo! strigă unul dintre ei și ceilalți continuă să cânte.

Sus paharul, jos amarul...

Cântecul slăbește în intensitate și apoi continuă iar, lăsând sfârșitul cuvintelor în aer:

Dulce-i vinul, dulce-i vinul

Dar mai dulce-i mândra mea...

— Hei, stai puțin, puicuțo, strigă iarăși vocea. Încotro te duci?

Du-te naibii! se gândește Lămpița. Duceți-vă naibii cu toții! Merge pur și simplu înainte, într-acolo, spre tipul din cortul ăla, să-i dea o sărutare sau chiar două, dacă trebuie, și-apoi Pește o să-și vadă mama. Asta o să se întâmple fie ce-o...

— Lămpițo?

Din nou nu lipsește mult să se ciocnească de cineva. Nici nu se uită pe unde merge. Vede un bărbat înalt și slab care se apleacă spre ea. E cu spatele la lumina făclilor care acum se aprind peste tot, dar ea îl recunoaște numaidecât.

— Bună ziua, domnule Rozescu, spune ea.

Doamna Rozescu



— Chiar tu ești!

Domnul Rozescu își întinde mâna ca și când ar vrea să o mângâie pe Lămpița pe cap, dar nu o face.

— Doamne, fetiço, spune. Cât mă bucur să te văd, m-am gândit atât de mult la tine. Ce mai faci?

Lămpița ridică din umeri. Ce mai face? E supărată și îngrijorată, aici cu Pește în câmp deschis, îi e frig și în curând trebuie să facă ceva împotriva voinței ei, ca să facă rost de bani...

— Bine, spune.

— Și tatăl tău ce face? De multă vreme nu l-am mai... Lumea spune că... E cumva adevărat că el...

Înainte ca Lămpița să poată auzi ce spune toată lumea, o femeie scundă se apropie cu pași mari prin balta întunecată de noroi în care s-a transformat terenul de bălci. Își împinge bărbatul la o parte și se proțăpește fix în fața Lămpiței.

— Nu pot să cred! spune doamna Rozescu. Uite-o! La bălci!

O privește pe Lămpița din cap până în picioare și pe căruciorul ei la fel.

— Vezi! își lovește bărbatul peste mână. Și tu spuneai... Toată lumea spunea... Încuiată în casa aia groaz-

nică, spuneau. Înfulcată de monstrul ăla, vai, vai. Ei, am zis, de pe atunci nu credeam, dar dacă așa stau lucrurile, am zis, atunci șterg datoriile pe care le mai au la noi. Așa sunt eu. Dar...

— Hilda, oftează domnul Rozescu. Ține-ți gura! În primul rând, ne bucurăm că Lămpița e în viață.

— Ne bucurăm la culme! strigă nevasta băcanului. Nu-i lipsește nicio mână și niciun picior, din câte văd. Vine și ea pe aici să se distreze puțin. Deci, de fapt, din banii noștri. Da, tu nu ești de aceeași părere, dar așa este. N-am văzut niciodată vreun bănuț, deci...

— Deci nimic.

Domnul Rozescu își ia nevasta de braț.

— Deci o lăsăm pe Lămpița în pace și mergem acum acasă. Nu voi ai să mergem?

Dar doamna Rozescu rămâne acolo unde e.

— Deci ce ai acolo în căruciorul ăla, de fapt, ne aparține. Orice ar fi.

Se uită tustrei la umflătura de sub pătură.

— De fapt, ce e?

— Nu ne privește! șuieră domnul Rozescu. Plecăm, Hilda. Acum.

— Și noi, spune iute Lămpița. Ăăă... eu. Mai trebuie să...

Doamna Rozescu își smulge brațul din strânsoare și se apropie de căruț.

— Ce-i aia? Ce ai acolo?

— Nimic.

Brusc, Lămpița e istovită de întreaga aventură. De ce nu poate toată lumea s-o lase pur și simplu în pace?

— Nimic care să ne privească, mai spune o dată domnul Rozescu.

— Ba ne privește chiar foarte mult!

Doamna Rozescu își întinde mâna spre pătura sub care, neîndoielnic, ceva respiră.

— Ah, femeie, te rog. Termină odată, lasă lucrurile în pace, lasă copilul în pace, lasă-mă pe mine...

Dar doamna Rozescu nu-și ascultă niciodată soțul și n-o face nici acum. Vrea să știe. Vrea să poată povesti despre asta mâine în magazin și „avea ceva misterios sub pătură“ nu e cine știe ce poveste. Atunci ce e? Ce-i acolo? Își întinde mâna spre pătură, care se ridică lent. Ceva începe să mârâie și, în umbră, vede lucrul la care se gândise de mult.

— Văleeeu! urlă ea pe loc. Monstrul, monstrul din Casa Neagră!

Nimeni nu poate să urle așa de bine precum nevasta băcanului. Țipătul ei sfâșie liniștea serii și întreg terenul de bălci se uită imediat înspre ea. Ce mai poveste o să fie mâine, abia așteaptă. Vrea să tragă la o parte pătura și mai mult, să se uite și mai bine, dar fata îi trage căruțul de sub nas.

— Ajutor! Ajutați-mă! strigă doamna Rozescu. M-a mușcat, m-a mușcat monstrul! Sângerez, sângerez de moarte. O, priviți!

De sub pătură, Eduard o privește pe Lămpița cu ochi negri și speriați. Scutură din cap.

— Nu am făcut nimic, nu am mușcat-o deloc!

În jurul loc, încep să urle mai multe voci.
Pretutindeni răsună deodată:

— Monstrul! Monstrul e acolo!

— Ce e? Nu zău!

Oameni vin să-l vadă. Mulți oameni.

— Care monstru?

— Monstrul din Casa Neagră! I-a înghițit juma de mână, am văzut cu ochii mei!

— Unde? Unde e?

Majoritatea se uită în altă parte sau în sus, pentru că se așteaptă la ceva mult mai mare. Doamna Rozescu dispăre în îmbulzeală. Lămpița încearcă să-și facă loc prin mulțime, dar e împinsă înapoi și-ncolo și căruciorul e gata să se răstoarne.

— Lăsați-mă să trec! Lăsați-mă să trec! strigă ea.

Nimeni nu o aude, nimeni nu îi face loc.

Dar, dintr-odată, simte că trage mai ușor. O mână mare a apucat mânerul de lemn și trage alături de ea.

— Pe aici.

Domnul Rozescu duce căruciorul de-a curmezișul prin mulțimea curioasă. Arată peste umăr în spate.

— Acolo! Acolo e! Îhhh, e cumplit de înfricoșător, duceți-vă să vedeți!

Înflăcărați, toți aleargă în direcția opusă.

— Hai, îi face el semn și o ia cu căruciorul în diagonală peste câmp.

Ajuns în umbra dintre două corturi, se oprește.

Lămpița, care nu a putut ține pasul cu el, vine în fugă găfâind.

— Pește, spune ea. Pește, cum ești?

Pune mâna pe pătură, pe care băiatul și-a tras-o strâns în jurul lui, tremurând.

— Acasă, spune pătura. Acasă, acasă, acasă.

— Desigur, șoptește Lămpița și îl mângâie pe cap.
Mergem, mergem îndată.

Oftează. Ratat, tot planul e ratat. Și mâine pleacă bâlciul și de abia peste un an... Și cum... Și nici măcar nu știe sigur dacă...

— Dacă o iei pe acolo, spune în șoptă domnul Rozescu, nu dai aproape de nimeni.

Lămpița vede că se uită la căruciorul cu Eduard înăuntru. Dar nu spune nimic.

— Nu e un monstru, spune ea. Zău că nu. E...

Domnul Rozescu scutură din cap.

— N-am nevoie să știu.

Privește învălmășeala din depărtare, de unde se tot aud urlete și țipete. Oamenii sunt încă în căutarea monstrului sau a altei distracții, căci ultima seară de bâlci se transformă mereu într-o harababura de toată frumusețea.

— Ei bine, mă duc s-o salvez, oftează el. Dacă-i nevoie. Dă mâna încoace.

Ia câteva monede din buzunar și i le dă fetei.

— Și îmi pare rău că... Pentru... De fapt, ea nu e deloc așa. Sau nu era așa, pe vremuri. Sau... Oftează din nou. Sau nu m-am uitat eu bine.

Lămpița deschide cu grijă mâna ca să nu scape nimic. Vede florini și taleri și câțiva creițari, pe puțin trei.

— Mergem odată? chițăie Eduard din căruș. Mergem acasă?

— Păi... spune Lămpița. Poate mai stăm puțin.



Mătușa Diamant Strălucitor

În cort e liniște, din fericire. Ef abia și-a ridicat ochii când Lămpița a pus doi crețari pe table, a arcuit puțin o sprânceană și i-a făcut semn cu mâna să treacă. În sfârșit.

E mai întuneric decât data trecută. În separeurile din partea dreaptă și stângă sunt lumânări aprinse. Pocitaniile Înfiorătoare își ridică uimite privirea când Lămpița trece pe lângă ele.

— Încă unul? mormăie femeia-pasăre. Nu e încă ora mesei? Ei, atunci mai aruncă o privire.

Se dă jos de pe taburet și fâlfâie puțin încoace și încolo; penele subțiri și negre care atârnă, prinse cu ațe de costumul ei, dansează și ele. Femeia cu barbă se ridică de pe scaun și se uită uimită la fetița cu căruciorul, dar Lămpița a trecut deja de ea. Gemenele siameze joacă cărți între ele. Unul dintre capete își ridică puțin privirea.

— Bună, fetișo, ne aduci de mâncare azi?

Celălalt nu se uită.

— Cine ne aduce de mâncare?

— De unde să știi?

— Păi atunci întreabă.

— Pe cine?

— Pe fetița aia.

— Care fetiță?

Vocile lor se sting când Lămpița trece de colț. Acolo se oprește. Eduard și-a tras pătura puțin mai jos, îi vede ochii.

— Aici? șoptește el.

— Șșt! Da, în vasul ăla, vezi?

Duce căruciorul puțin mai aproape. Uite-le iar: sirenele scânteietoare, tridentele, sângele care țâșnește ca o fântână arteziană și acvariul murdar de sub ele.

Eduard se ridică în capul oaselor și pătura alunecă de pe el.

— Înăuntru?

Se uită strâmbând din nas la vasul cu apă verzuie.

— Nu văd nimic.

— Rămâi sub pătură! șuieră Lămpița. Acuși intră cineva!

Trage pătura puțin mai sus peste băiat și îl duce mai aproape.

— E acolo, nu vezi? Acolo, în spate, chestia aia întu...

Chipul sirenei apare dintr-un nor de alge și se lipește de sticlă. Părul verde îi flutură, ochi mari și negri par să caute ceva și îl găsesc pe Pește. El o privește. Rămâne cu gura căscată. Ea se apropie și mai mult, nasul, gura și obrajii ei se albesc și se turtesc. Din gură îi iese un șuvoi de bule.

Pește scoate un sunet stins. Se holbează și se tot holbează. Pătura a alunecat iar de pe el.

— Mă gândeam eu, zice un glas.

Speriindu-se, Lămpița sare în sus.

— Mă gândeam eu c-o să te întorci. Am văzut asta pe fața ta.

Piticul stă în cortul întunecat, cu mâinile în poală, cu o țigară în colțul gurii. Dar privește prietenos și zâmbeste.

— Și nu singură, din ce văd.

Cât poate de repede, Eduard încearcă să se acopere la loc cu pătura, dar se încurcă în ea.

— Cucu-bau, spune piticul vesel. Deja te văzusem. Unde l-ai mai găsit și pe ăsta? o întreabă el pe Lămpița. Sub pat?

— Ăăă...

Lămpița încearcă să îl ajute pe Eduard cu pătura, dar aceasta alunecă pe jos.

— Toanto! Idioato! sâsâie băiatul spre ea. N-o lăsa să cadă! Pot să mușc, să știi, te mușc de nu te vezi.

Mârâie înspre pitic și își arată colții.

— Întreab-o numai!

— Te cred pe cuvânt, Coadă-de-Pește.

Piticul ridică liniștit pătura de pe pământul murdar, o întinde și o pune iar peste băiat.

— Ai venit să-ți vizitezi puțin rudele?

Pește se uită din nou la sirenă. E rudă cu el?

— La mine e o alipire, spune el arătându-și îmbufnat picioarele printr-un semn din cap. Deja sunt mult mai puternice, e nevoie doar de exercițiu.

— Ah, băiete, spune piticul. Firește. Văd asta.

Apoi îi întinde o mână Lămpiței.

— Bună, fetiță drăguță, numele meu e Oswald.

Lămpița îi ia mâna.

— Emilia, zice ea sfioasă. Dar mi se spune Lămpița.

— Lămpița, rânjește piticul. Perfect. Și el este...

— Eduard, spune Lămpița.

— Pește, spune Pește, nedezipindu-și ochii de acvariu.
După pânza de cort se află o scăriță, pentru când Ef hrănește sirena. Oswald se duce să o ia.

— Vrei să i te alături puțin? îl întreabă el pe Pește.
Pot să-l chem pe Lester, de lângă, să te ridice. Ți se înalță. Să
înnoți o tură cu mătușa ta, da?

— Credem că e mama lui, șoptește Lămpița. Sau
ăăă... eu credeam asta.

Piticul își mijește puțin ochii.

— Mi se pare cam mult, zice el. Nu cred. Dar putem
întreba. Ei? întreabă el. Vrei să înnoți?

Pește scutură înverșunat din cap.

— Nu se poate!

Îi dă un ghiont Lămpiței.

— Știi doar! Nu pot să-mi bag capul sub apă!

— Atunci nu, zice Oswald și urcă pe scară. Ei i-ar
plăcea, să știi.

— De unde știți?

— Poți să mă tutuiești.

— O înțelegeți, ăăă, adică înțelegeți? Vorbești cu ea?

— Uneori, spune piticul.

Își suflecă mâneca hainei și își bagă o mână în apă.

— Spune aproape mereu același lucru.

O mână albă și membranoasă vine de jos și o apucă pe
a sa. Dar, prin apa noroioasă, ochii sirenei continuă să-l
privească pe băiatul din cărucior. Din gura ei ies bule de
aer, care se sparg la suprafața apei.

— Nu, nu e mama ta, spune Oswald. Însă știe cine ești.
Este... un fel de mătușă, din câte înțeleg. Zice că te-au căutat.
Ochii lui Pește devin mari și rotunzi.

— Cine? Când? U... unde?

Piticul de pe scăriță închide ochii.

— Diamant Strălucitor. Așa o cheamă.

Lămpița privește chestia aia verde-maronie care plutește în apă. Diamant Strălucitor?

— E departe de casă, spune piticul. De atâta amar de vreme... Dor, dor.

Începe să vorbească cu altă voce, mai profundă decât a lui: vocea sirenei. Lămpița simte că mâna lui Pește o prinde pe a ei și o strânge. Destul de tare, dar nu contează. În penumbră, vede câteva ființe ieșind din separeurile lor și apropiindu-se. Femeia cu barbă, negrul lungan, femeia-pasăre cu penele ciufulite. Târâindu-și picioarele, se adună în liniște în jurul acvariului și ascultă în continuare vocea care răsună din pitic.

— Ea a venit... eu am venit... Am venit să-mi caut sora, frumoasa și draga mea soră. Era cea mai frumoasă dintre noi toate. Și, într-o zi, a dispărut. Lumea spunea: s-a dus cu o ființă cu două picioare, a plecat cu o corabie. Dar n-am putut crede asta. Cine își dorește una ca asta, cine vrea să fie deasupra apei? Cu cât petrec mai mult timp aici, cu atât mai puțin înțeleg. Lumea asta nu e pentru noi, pierim aici. Doar că nu murim, deci e și mai rău. Uite-mă aici. Dau dintr-un colț în alt colț și niciodată mai departe, niciodată undeva...

Sirena înoată de câteva ori în sus și-n jos prin vasul cu apă și îl prinde iar de mână.

— A fost vina mea. Am vrut să-i fac cu mâna surorii mele, doar să-i fac cu mâna, doar să o întreb de ce. Sau poate să o întreb în șoaptă dacă nu vrea să vină înapoi cu

mine... Căci îi duceam dorul atât de mult. Dar nu am găsit-o. Lumea spunea că una dintre noi înoată uneori în golf, dă ocol stâncii, dar când am ajuns acolo nu era. Erau pești proști și bârfitori. Vorbeau despre o sirenă borțoasă, cu un copil în burtă. Dar așa un copil nu rămâne înăuntru, iese într-o zi, iar eu așteptam asta. Dar am așteptat prea mult și am venit prea aproape de coastă și atunci am fost... Atunci, dintr-odată, a venit...

Lovește aprig din coadă, iar apa se revarsă peste marginea vasului și plescăie pe scânduri. Un val i se sparge în cap lui Oswald și acesta încearcă să o țină de mână în continuare, dar ea se răsucește întruna furioasă. Apa murdară fierbe și face bulbuci, capul i se izbește de sticlă, înainte să se întoarcă smucindu-se și să înoate din nou în cealaltă parte. Buf, din nou de sticlă. Și iar înapoi. Și iar.

Lămpița se uită la Pește, care stă drept în căruciorul lui, cu ochii larg deschiși; nu și-i dezlipește nicio clipă de sirena șerpuitoare. Îi simte mâna, care o strânge încă pe a ei, simte cât de rece e.

După o vreme, sirena pare să-și fi potolit furia și stă din nou nemișcată în apă. Când piticul îi întinde iar mâna, o apucă.

— Nu știi dacă au venit să mă caute și pe mine. Sper că da. Nu, sper că nu. Dimpotrivă. Sper că au rămas acolo, după Stâncile Albe, unde ființele cu două picioare nu vin. Sau... sau suntem mai multe, pretutindeni în acvarii, să ne privească poporul bipezilor? Uneori visez asta, că toate surorile mele sunt pescuite una câte una, că și ele...

Își arată colții.

— Toate capetele alea în fața sticlei, în fiecare zi...

Ce spun... Ce bagă în apă...

— Nu cred, să știi, spune piticul cu propria voce. Am fost la o grămadă de bălciuri, peste tot. Și nu te-am văzut decât pe tine.

— Decât pe mine, șoptește sirena. Atunci nu au venit. Privește cumplit de tristă.

— Mai bine așa.

Apoi ochii ei se agață de cei ai băiatului din cărucior.

— Și tu? Întrebă ea. Tu ești? Tu ești Nepotul meu Niciodatăvăzut?

Se uită la Pește. Toată lumea se uită la Pește. Acesta ridică din umeri. Cum poate fi el? Totuși el e, doar nu e... Sau ba da?

— Dă la o parte pătura, îi spune piticul Lămpiței.

Vrea să se uite puțin la el.

Lămpița apucă pătura udă și o trage jos de pe căruț.

Sirena își lipește iar fața de sticlă. Începe să vorbească cu atâta putere, încât Oswald e cât pe ce să se rostogolească de pe scară. Pește nu are nevoie de vocea piticului, o simte pe a ei tunând prin el.

— DU-TE! urlă ea. Ce faci aici? Șterge-o! Du-te, înainte să fie prea târziu! Ce faci acolo într-un cărucior, ca un olog? Nu știi ce ești? Sari în apă! ÎNOATĂ!

Pește scutură vehement din cap.

— Nu pot, capul meu e prea greu, nu am voie, mă înec imediat, nu știu deloc să înot!

— O, Doamne, spune o voce în spatele lor.

Se întorc cu toții.

Un bărbat masiv și plin de tatuaje apare brusc în fundul cortului. Are cu el două găleți pe care le lasă iute

jos. Apoi intră în cercul privitorilor, îl prinde pe Pește din căruț dintr-o mișcare și, ținându-l de coadă, îl leagă în fața lui.

— Asta nu-i treabă, chicotește Ef. Atunci tre' să-nveți iute.



Eftimie are un noroc chior

Ef e leneș. Trebuie să demonteze de fiecare dată tot cortul ăla, să-l încarce în tren, să-l monteze la loc... Pocitaniile fac cea mai mare parte din treabă, dar cineva trebuie să stea cu ochii pe lucruri, ca nu cumva să saboteze treaba sau să plece sau pur și simplu să moară.

De fapt, trupa lui nu e decât o mână de oameni. Femeia cu barbă arată din ce în ce mai puțin a femeie. Gemenele lui siameze sunt demente de ani de zile, sirena e mai mult moartă decât vie... Pe vremuri, ea atrăgea cei mai mulți spectatori. Dar de mult nu mai e așa.

Odinioară, mai mușca pe câte cineva. Firește că n-avea voie și, drept pedeapsă, nu îi dădea de mâncare o săptămână, dar astfel băga iar puțin spaima în public. Cete de oameni răsăreau îndată în fața vasului și, la cea mai mică mișcare a ei, toți urlau. Dar, în ultima vreme, nu mai mușcă nici măcar când oamenii o împung cu bețe. Păcat, păcat. Din atracția lui de top, s-a transformat în colțul mort din cortul său. Oricâte cozi scânteietoare ar desena lângă ea și oricâte tăblițe cu „Atenție, hrănirea e pe proprie răspundere”, nimic nu ajută.

Plictisitor, spun oamenii, iar unii își cer banii înapoi. *Oricine poate să pună un pește mort într-un vas cu apă.*

Nu e moartă, spune el atunci. Se odihnește nițel,

tânjește după fiorduri, așa-s ele.

Baliverne, spun oamenii. Prinde o sirenă proaspătă, pe aia vrem s-o vedem!

Știa oare ce-i cer? Tatăl său, înalt ca bradul și puternic ca un urs, istorisea povești... Cum o pescuise cândva, din întâmplare, din golf. Cum ea se lupta și se tot lupta și nu se lăsa nicicum. Rodea frânghiile groase până le rupea. Făcea țandări vasele de sticlă cu coada. Una proaspătă? Să prindă? Lui Ef nici nu-i trece prin cap. Dar, din păcate, monștrii nu-i intră pur și simplu pe degeaba în cort, firește.

Până astăzi.

— Bun venit, norocelul meu, mormăie Ef către băiatul care se bălângănește.

Lămpița urlă. Pește urlă. Creaturile mormăie și șuieră.

— Mă gândeam eu că ai băgat ceva înăuntru pe furiș, ascuns în căruciorul ăla al tău. Șmecheră mai ești, drăguțo, dar nenea Ef e și mai șmecher. Așa, ia du-te tu lângă maică-ta în apă, atunci am doi la preț de unu.

Îl ține pe Pește deasupra apei murdare, în timp ce băiatul se zbate și urlă și încearcă să muște mâna care îl ține de picioare.

— Nu! urlă Lămpița. Nu face asta! Serios, nu! Nu știe să înoate, am văzut eu, dă-i drumul!

Îi dă un șut în fluierul piciorului, dar bărbatul nici nu pare să bage de seamă.

— Nu poți face asta, Ef, spune piticul. E un băiat liber.

— Liber? Băiat? Țsta?

Ef îl ține în fața lui pe băiatul care se zvârcolește.

— Am mai văzut monștri la viața mea, iar ăsta e un exemplar de toată frumusețea. Uf, băiete, ce căpățână urâtă ai.

Se întoarce către piticul care coboară încet de pe scăriță.

— Ce părere ai, Oswald? Un acvariu lângă? Sau împreună într-unul singur? Nu sar atunci unul la beregata celuilalt?

Lămpița privește disperată în jur. Mai multe creaturi au ieșit din separeurile lor, bătrânele gemene siameze intră târâindu-și încet picioarele în spatele unui cadru de mers din lemn, pe care îl împing întruna câte un pas în față. Capetele lor îl privesc curioase pe băiețelul care se bălângănește. Creaturile își dau coate și clatină din cap. Dar nu mișcă un deget, nimeni nu se năpustește asupra bărbatului celui gras, nimeni nu-i smulge copilul din mâini.

Nu poate să rămână aici, urlă o voce în mintea Lămpiței. Chiar nu se poate, cu oameni care să se holbeze la el în fiecare zi, e mult mai rău decât tot timpul sub patul ăla. Pește o să înnebunească sau o să moară...

— Ajută-! îl trage ea de haină pe pitic. Fă ceva!

El o privește trist.

— Ăă... da, spune el în șoaptă. Dar ce? Ef, spune el din nou, te rog...

Lămpița se uită la cei din cerc: negrul cel înalt și lungan se dă timid câțiva pași înapoi, iar femeia cu barbă își ține mâinile în fața ochilor, ca și când nu vrea să privească.

— Mergem la masă? întrebă unul din capetele bătrânei doamne.

— Da, ce-avem de mâncare? întrebă celălalt.

Lămpița se năpustește cu capul înainte asupra bărbatului celui gras și mătăhălos. Aproape i-a dat drumul lui Pește deasupra apei și îi mai aruncă o privire pe îndelete, de parcă ar avea tot timpul din lume — chiar îl are, nu-i așa? Toată trupa tremură în fața lui, nimeni nu îndrăznește vreodată să miște în front. Știu ce-i așteaptă dacă o faci: cuști, lanțuri, o săptămână de foamete și sigur mai poate născoci ceva și mai cumplit...

Capul fetei se izbește de șalele lui Ef. Asta îl doare un pic de tot, dar mai ales îl face să izbucnească în râs.

— Drăguțo... Te-ai răzgândit? Vii totuși să îți dau o sărutare?

Pește s-a răsucit în sus și mușcă cât de tare poate în brațul alb, dinții lui pătrund adânc. Ef scoate un urlet și îi dă drumul băiatului în acvariu cu un plescăit.

— Îți muști stăpânul? îi strigă în urmă. Te dezvăț eu de asta, o să vezi tu.

Din punctele roșii aflate în josul brațului curge încet sânge.

Lămpița se uită la acvariu cu ochii cât cepele. Pește se scufundă ca o piatră, iar capul lui se izbește imediat de fund.

Se cațără pe trupul grasului, zgâriindu-l și mușcându-l, dar el o prinde de ceafă și o ridică.

— Și acum, afară din cortul meu, drăguțo. Gata cu distracția.

Lămpița îl privește cu cea mai îndârjită privire de care e în stare. Vrea să-i taie capul, vrea să-i înfigă săgeți de-a dreptul prin... Și atunci vede cum cineva se înalță încet în

spatele lui. Sirena se ridică din apa murdară. E mult mai înaltă decât bărbatul cel gras, îl prinde cu mâinile de gât și îl trage înspre sticlă. Ef scoate un țipăt ascuțit, se poticnește, căzând pe spate, și îi dă drumul Lămpiței.

Ea se rostogolește cu o tumbă. Piticul Oswald îi întinde mâna să o ajute să se ridice în picioare.

— Pește! țipă la el. Trebuie, nu știe să... Se îneacă!

— Șșt! șoptește Oswald. Îi pune o mână pe umăr și cu cealaltă îi arată. Uite!

Sirena nu mai e un burete cenușiu, ci un animal de pradă, întocmai ca în desenele din spatele ei. Ba chiar mai rău. Dinții îi sclipesc, ochii aruncă flăcări. Flăcări negre. Flăcări aurii, portocalii. Și nu-i dă drumul. Apa se varsă peste tot, iar lui Ef i se umflă ochii să-i sară din cap. Își învârte brațele lipsite de vlagă, încearcă să se elibereze, încearcă să-i facă semn trupei sale că trebuie să-l ajute, vă rog, n-a fost el întotdeauna un stăpân bun?

Dar creaturile nu fac altceva decât să-l privească, să se uite cum tot aerul e stors încet din el.

Lămpița încearcă să se uite în spatele bărbatului celui gras, aflat în ghearele morții, dacă îl vede pe Pește, undeva în acvariu, dar mizeria din apă se învâlburează în sus și nu vede nimic. Trebuie să iau scărița aia, se gândește, trebuie să intru în vas, trebuie scos afară!

Ef e aproape mort când își amintește. Tatăl lui îi spusese doar: „Nimic nu te ajută să te lupți cu jigodiile alea, nu renunță niciodată. Nu te lăsa luat prin surprindere, îngrijește-te să ai mereu...”. Cu greutate, ridică un picior și mâinile caută cizma. Dacă ar putea să ajungă până acolo, dar nu reușește — de fiecare dată îl despart doar câțiva

milimetri. Brațele de oțel rămân la locul lor, lumea din jurul lui deja se întunecă și se înceteșează. Dar degetele sale continuă să bâjbâie și, în cele din urmă, găsesc cuțitul din cizmă.

Lovește cu el undeva în spatele său și acum sirena este cea care urlă. Când simte că strânsoarea ei slăbește, mai înjunghie de câteva ori. Ea se zbate și se zvârcolește, coada ei se agită cu sălbăticie prin apă și izbește cu putere în sticla acvariului. În el apar crăpături, o întregă pânză de păianjen de crăpături, și apoi se sparge cu un pocnet. Totul se revarsă afară: apă, cioburi de sticlă, un bărbat gras, care horcăie după aer, o sireună care sângerează și, cel din urmă, un băiețel cu coadă de pește care se rostogolește pe jos și rămâne întins ceva mai încolo.

Lămpița alcargă către el, improșcând apă cu picioarele. Întregul cort duhnește imediat a apă de mare, sărată și murdară. Îngenunchează lângă el.

— Pește? Mai trăiești? Pește!

Ține ochii închiși, dar tușește și vomită. Dacă tușești și vomیți, asta înseamnă că nu ești mort. Îl ridică pe jumătate în capul oaselor și el scuipă apă, și mai multă apă, și puțină mâncare pe care o mai avea în stomac. Lămpița e atât de ușurată, încât începe să tremure. Îl lasă pe băiat să se întindă cu capul în poala ei și îl mângâie pe părul ud. Când trebuie iar să verse, îi dă voie.

— Bravo, Pește, zice ea în șoaptă. Bravo, haide.

De abia pe urmă își ridică privirea.

Cortul e pe jumătate inundat, toți au picioarele ude. Femeia cea grasă își stoarce șorțul, femeia-pasăre improașcă panicată în stânga și-n dreapta, iar bătrâna cu

două capete suspină într-un ungher. Lester lunganul și piticul stau aplecați deasupra celor două corpuri care zac în mijlocul bălții mari și adânci. Cel de dedesubt găfăie și tușește horcăind. Cel de deasupra nu se mișcă. Când cei doi o ridică de pe Ef, Lămpița vede că sirena e pământie; părul îi cade peste față, iar brațele și coada îi atârnă fără vlagă în jos.

— Îi pune lui Pește mâna la ochi.

— Ce-i? mormăie băiatul.

— Șșt, spune Lămpița. Nimic. Mai bine nu te uiți.



Seara în jurul focului

E o noapte întunecată, ultima noapte de bălci. E senin și frig, iar luna e o dungă subțire.

Julia, femeia cu barbă, a aprins focul și Pește vede cum lumina flăcărilor aruncă umbre pe chipurile creaturilor din jur. Mănâncă pui și pâine și sunt chiar și bucăți de plăcintă. Piticul Oswald a jefuit cămara lui Ef; altfel, nu primesc niciodată atâtea bunătăți.

Lămpița i-a dat și lui Pește o farfurie, dar el tot plimbă puiul dintr-o parte în alta și nu mănâncă nimic. Doar se uită. La Julia, care are nevoie de două scaune pentru fundul ei, la cum mușcă și mestecă și își murdărește barba. La femeia-pasăre, care ciugulește mâncarea ca o găină. La negru, care mereu se apleacă, dar tot se înalță deasupra tuturor. Bătrâna dublă mănâncă dintr-o farfurie pe care o ține în poală, iar capetele i se ciondănesc pe îmbucăturile cele mai gustoase.

Totul e atât de ciudat. Faptul că stă aici în aerul serii e ciudat. Că nu e în camera lui, nu stă ascuns, că toată lumea poate pur și simplu să-l vadă. Nimeni nu se uită anume la el, doar Oswald îi prinde uneori privirea și atunci îi face cu ochiul. Lângă el stă soția lui. E o femeie absolut obișnuită, nici grasă, nici slabă, nici mică. În poală are un copil, pe care îl mângâie și îl sărută întruna. Nu se

poate abține să se tot uite la ei.

Când s-a terminat aproape toată mâncarea, Lester ia o chitară mică, ce pare și mai mică în mâinile lui, și cântă balade care își iau zborul în noapte. În jurul lor e tăcere, doar greierii țârâie. Terenul de bâlci e gol, spectatorii s-au dus de mult acasă. Doar Lămpiței și lui Eduard li s-a dat voie să rămână, fiindcă erau atât de speriați și fiindcă el aproape că se înecase (deși nu se îneca). Ef sforăie și gâfăie în vagonul lui, cu ușa bine încuiată.

— În seara asta nu-l vedem, a zis piticul. Nu vă fie frică.

Lui Eduard nu-i e frică. Iarăși ceva bizar. Se simte ciudat, deodată sunt atâtea lucruri la care să se gândească (de ce nu se îneca). Cum a avut pentru scurt timp o mătușă, iar acum nu mai are. Și o mamă, poate, și cum stătea treaba cu ea? Și cum a fost cât pe ce să ajungă prizonier și să fie scos la vedere pentru totdeauna, la fel cum oameniiăștia din jurul lui se lasă studiați zi de zi. Cum se împacă cu situația asta? De ce nu își iau tălpășița?

Lămpița stă lângă el și cântă încetișor împreună cu ceilalți cântecele pe care le știe. Le știe aproape pe toate. Și-a pus un braț pe jumătate în jurul lui; și asta e bizar. O lasă așa.

Se spun povești despre sirenă, despre cum era când a venit și cum s-a schimbat. Lester zdrăgănește o baladă tristă pe care o știe și Lămpița.

Dormi cu peștii, leagăna-te pe valuri,

lasă-te îngropat, dormi în adâncul mării.

Dar nu doarme, e moartă, vede și el asta. E înfășurată într-o pătură în cortul cel întunecat. În pătura sa, mai

exact. Nevasta piticului i-a dat una uscată, care miroase cu totul altfel. O trage strâns în jurul lui, deși nu e foarte frig lângă foc.

— Copilașul meu frumos, șoptește femeia întruna când își mângâie bebelușul. Da, tu ești, da, tu ești.

El a văzut de mult că lucrurile nu stau deloc așa.

Copilul are o buză de iepure care îi strâmbă toată fața și e complet chel, pe deasupra. Deci cum să i se pară frumos?

Dar poate toate mamele cred asta? În afară de a lui.

Lămpița e în al nouălea cer. Obrajii îi sunt calzi de la foc, trage în piept cât mai mult din mireasma lemnului care arde și pare că bărbatul cel înalt cunoaște toate cântecele de odinioară. E aproape ca odinioară — dacă închide pe jumătate ochii, străinii din cerc ar putea fi niște piraiți, iar câmpul, o plajă aproape de malul mării. Ascultă poveștile care sunt istorisite, roade oasele de pui, căci i-a fost foame, cântă alături de ceilalți și, în timp ce cântă, uneori nu se poate împiedica să nu plângă puțin, dar nu-i nimic; e una dintre acele seri.

Nevasta piticului le pregătește un pat pe podeaua rulotei. S-a făcut deja mult prea târziu ca să mai meargă acasă, spune Oswald, și, în plus, mâine dimineată au ceva de făcut.

Lămpița e moleșită de tot de la cântat și amețită de la cana de vin fiert pe care a primit-o, așa că se cuibărește lângă Pește și adoarme imediat.

Băiatul nu doarme, stă cu ochii deschiși privind întunericul straniu. Încetișor, s-a îndepărtat de fetiță, fiindcă știe sigur că nu vrea să-i atingă picioarele reci. Coada. I-ai putea spune și coadă. Mătușa lui avea coadă, mătușa pe

care a avut-o pentru scurt timp și pe care acum deja n-o mai are. Se gândește la Ef, cu degetele lui ca niște gheare. Și la tatăl său se gândește, la ce ar zice dacă l-ar vedea aici. Printre oamenii de la bâlci, printre pleavă, printre ratații în rândul cărora fiul său nu-și are locul. Se gândește la o mie de lucruri, la toată ziua, la toată viața lui.

Și, printre toate acele gânduri, e unul singur, constant ca bătăile inimii, care nu mai contenește: cum a fost, pentru o clipă doar, înainte ca acvariul să se facă țândări, când era complet scufundat, cum s-a simțit...

Și la poarta gardului care înconjoară Casa Neagră stă Lucă. Nu vrea să intre, nici la ceai, nici la cină. Marta poate să strige ce vrea și să amenințe, dar el tot nu vine. Cu ochii mari, se holbează printre gratii, prin beznă, în direcția din care ea trebuie să apară. Dar ea nu vine, fetița nu vine toată noaptea. Se face frig și se întunecă și câinii sunt de mult înăuntru, dar Lucă, nu, Lucă așteaptă în continuare.

Scrisoarea



Augustus are ochii închiși, dar nu doarme.

Încă o vede în fața lui. În fiecare zi. În fiecare oră. În fiecare minut.

Stă în mijlocul camerei cu mâinile la obraz. Cu mama în spatele ei. Îl privesc amândouă, îl văd peste tot: în pat, pe veceu, în camera farului. Doar sus, pe balcon, vântul i le suflă puțin din cap, deci acolo își petrece cea mai mare parte a timpului.

Cum ai putut? spun ochii lor. *Cum ai putut?*

Cineva bate la ușă. Iar femeia aia cu terciul ăla al ei. N-are nevoie de nimic, gâtul îi e închis.

— Nu-mi trebuie nimic, strigă el răgușit. Astăzi nu-mi trebuie.

— Domnule Marin! stăruie ea.

Are vocea ascuțită, nu glumă.

— Am ceva pentru dumneavoastră. Coborâți să-l luați!

Ce poate fi? Un desert sau așa ceva, ceva gustos, habar nu are. Nu se ridică de pe scaun pentru atâta lucru.

— Nu-mi trebuie nimic! mai strigă o dată.

De ce nu-l lasă în pace?

— Fata dumitale a fost aici după-amiază.

Ce? Lămpița? Simte cum inima îi stă în loc. Nu e cu puțință. Ea e unde e și nu are cum să plece și chiar dacă ar...

— Nu există! căraie el.

Femeie! Nu mă face să cred lucruri dintr-astea! Niciun „poate“ și „ce-ar fi dacă“, asta nu face decât să înrăutățească situația.

— Ba da! Lămpița, nu? A lăsat ceva pentru dumneavoastră, îl luați? Vă dau și supa cu ocazia asta.

Ceva alb este împins prin ferestruica de la ușă și cade legănându-se pe podea. Pare să fie hârtie. Șchioapătă înspre ea.

— Și supa! Cu grijă, curge!

Într-adevăr, îi cad picături calde pe gât când se apleacă după bilet. Augustus de abia observă. Aude cum femeia continuă să spună câte-n lună și-n stele și așteaptă răspuns și, după o vreme, pleacă iar. Țintuiește cu privirea bucata de hârtie din mâna lui. Pe ea sunt litere, mari, dezordonate, strâmbe. Pentru o clipă, își îngăduie să creadă că ar putea fi chiar de la ea. Că ea a bătut drumul tocmai până aici de cine știe unde ca să îi bage asta în ușă. Deci că încă se mai gândește la el. Că nu scuipe pe numele lui.

Face hârtia ghemotoc. Căci nu se poate, așa ceva nu există. Nu poate fi de la Lămpița. Fiica lui nu știe să scrie și să citească, nu a învățat niciodată. Și nici el, de altfel.

Aruncă ghemotocul în soba rece și iar urcă încet scara șchiopătând până sus, unde bate vântul.



Pește înoată

Merg spre port prin ceața dimineții, chiar înainte de micul dejun. Lester cel înalt și Julia, femeia cu barbă, sunt în față. Pentru că ei sunt cei mai puternici, cară sirena moartă în pătura ei. Ceilalți merg tăcuți în urma lor. Toți, în afară de Olga cea dublă, bătrânele gemene siameze, pentru că era prea departe pentru ele. Lămpița vine la urmă de tot, trăgând după ea căruciorul scârțâitor cu Pește înăuntru.

Sirenele nu se îngroapă în pământ. Trebuie să se transforme în spuma mării, să se întoarcă de unde au venit.

Nu e încă nimeni în port și nici ei nu rămân mult. Pe ultimul ponton, stau o vreme în tăcere. Apoi piticul spune:

— Rămas-bun, Diamant Strălucitor.

Îi dau drumul în apă trupului, care scoate un plescăit slab. Două plescăituri slabe.

Când Lămpița se uită în spate la Pește, căruciorul e gol. Băiatul înoată în urma trupului și vede cum acesta se descompune în bule și bășicuțe, ca și când pielea lui s-ar fi înmuiat. Pielea cenușie, părul verde și unduitor, coada neagră se dizolvă într-un nor efervescent, precum praful pentru dureri de cap pe care îl primea uneori de la Iosif. Apoi, ceva înoată din nor afară, subțire și șerpuitor ca un

șarpe de apă, dar mai dulce, mai frumos, cu păr moale și un zâmbet. Înnoată către el, se răsuțește în jurul lui, îi mângâie părul căzut peste față, își lipește gura de urechea lui și nu spune nimic. Dar el tot o înțelege.

Du-te să le cauți, băiete. Du-te să te găsească.

Pe urmă se înverzește și devine transparentă și se îndepărtează.

Și mulțumesc, mai aude el, înainte să-i dispară și vocea. Mulțumesc atât de mult...

Se întoarce în toate părțile, dar nu e decât apa, verde și tulbure. Lumina trece cu raze strâmbe prin ea, iar în depărtare se leagănă umbrele întunecate ale carenelor unor nave.

Era o rudă, spusese piticul? Un fel de mătușă?

Minunat. Avusese o mătușă pentru fix jumătate de oră. Și cu asta s-a terminat. Firește. Nimeni nu rămâne cu el, niciodată. Nici nu vine cineva să-l salveze, uite, poate foarte bine să se înece în...

Apa asta murdară.

E deja de ceva vreme în ea și încă nu s-a înecat. Pur și simplu respiră.

Ceva respiră, ceva poate să facă asta, într-un fel sau altul. Își pipăie gâtul, dar acolo nu sunt branhiile sau așa ceva. Când expiră, din gură și din nas îi iese un nor de bule.

Dar cum...

Și de asemenea...

Nici nu știe deloc să înoate!

Se uită la picioarele lui, la ciotul ăla alipit și stângaci de dedesubt. Îl vede mișcându-se încetșor, fără să trebuiască să-i dirijeze mișcările. Piciorușul alb și subțire s-a

întins până a ajuns o înotătoare, ce se mișcă alene prin apă, fără greutate.

Nu face absolut nimic, pur și simplu se întâmplă.

Închide ochii.

Se ciupește.

Simte.

Se uită din nou, are în continuare coadă.

Înoată, atunci, spune el. Și mușchii lui se supun.

Ce nu făceau niciodată acolo sus, unde fără încetare trebuia să le vorbească, să îi hăituiască, să-i certe ca să stea în picioare, ca să-l care, ca să fie puternic... Și aici fac asta de la sine.

Jap! Și țâșnește prin apă. Întoarcere! În cealaltă parte. Înoată și iar înoată. Prin hățișul de stâlpi de ponton verzi și alunecoși, stânga, dreapta, stânga, șerpuiește agil printre ei, fără să atingă nici măcar unul.

E atât de rapid!

E atât de puternic!

E atât de bucuros!

Nu se gândise niciodată că...

Nu, pentru o clipă, în acvariul acela murdar simțise pentru o clipă cât de mult i se liniștește mintea sub apă... Observase, pentru o clipă, în mijlocul panicii, că... Ei bine, și apoi s-au întâmplat de toate.

Oare ar putea chiar...

Țâșnește prin apă, coada devenind un mușchi mare, și dintr-o săritură e sus, cu brațele larg deschise de parcă ar zbura. Într-o fracțiune de secundă, o vede pe Lămpița alături de celelalte siluete de pe ponton, foarte scunde, foarte lungi, foarte slabe, foarte grase.

— Uite! urlă și i se umple gura de apă când se scufundă din nou sub oglinda apei.

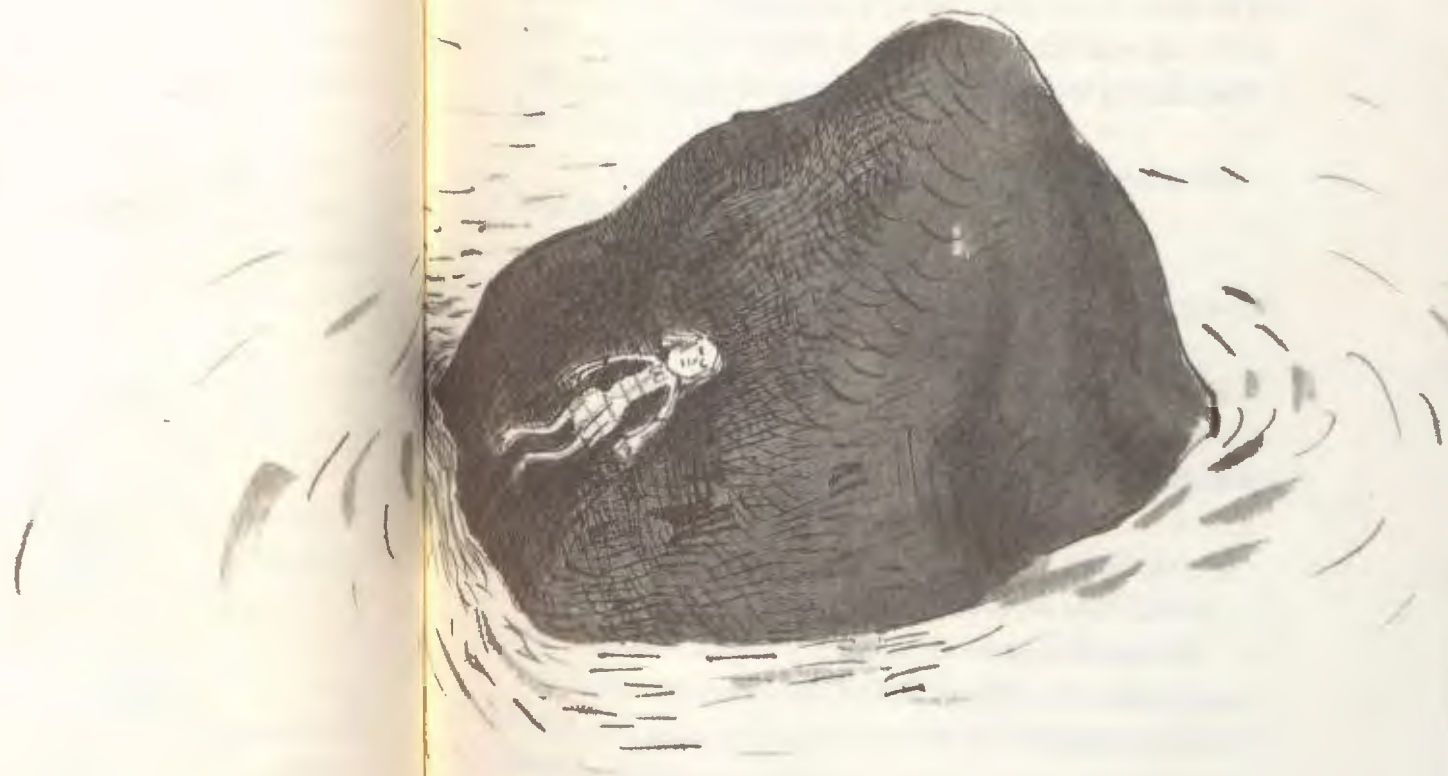
Cotește și sare din nou.

— Uite ce fac!

Siluețele se mișcă; nu știe dacă îl văd, căci încă nu s-a crăpat bine de ziuă și e ceață. Țipă și împroașcă tot cerul.

— Privește! Lămpițooo! Uite ce pot să fac! Uită-te la coada mea! Lămpițooo!

Partea a șasea
STOPĂ DE EROU



Rămas-bun pe ponton



Nu vrea să iasă din apă. Continuă să dea ture înot printre stâlpzii pontonului și să facă salturi și să vadă cât de adânc se poate scufunda și cât de sus poate sări, dar, când Lămpița îl strigă de pe pontonul înalt, Pește înoată încet înspre ea.

— Dacă nu, lasă-l aici, spune piticul. Nu e mai frumos să fie liber?

— Nu știi, spune Lămpița și chiar nu știe.

Ce s-ar întâmpla dacă s-ar întoarce cu un cărucior gol?

Unde e fiul Amiralului, fetișo?

A, undeva în mare, nu știi... În cel mai bun caz, e concediată. Și atunci cum rămâne cu banii, cu cei șapte ani, cu tatăl ei? Dar cu Pește cum rămâne? Să se întoarcă sub patul ăla, în turn?

— Și tu poți să vii cu noi, spune ușor timid piticul. Dacă vrei. Nu ca o Pocitanie Înfloritoare, te-ai născut prea reușită. Dar pur și simplu? De dragul distracției?

— Ai avea nevoie de M cea Neagră, mormăie brusc femeia cea grasă cu barbă. Ea cutează, navighează până dincolo de Stâncile Albe...

E prima oară când Lămpița o aude pe femeie zicând ceva. Are o voce puternică și răgușită și din nou are senzația că a mai văzut-o. Dar nu-și poate aminti să mai fi

întâlnit vreodată o femeie cu barbă.

— Ce-i asta, M cea Neagră? întrebă ea.

— Trebuie să fie pe undeva, pe acolo, spune femeia, arătând vag cu un braț gol și fleșcăit. Ești fiica ei, nu-i așa? Și a timonierului.

— Nu, spune Lămpița. Tata e paznic de far.

Prin ceață, vede lumina rotindu-se încet, hăt-departe.

— Asta vreau să zic, spune Julia. Dar nu mai iese în larg M cea Neagră. Așa spune lumea. Aș vrea din nou...

— Julia, spune piticul nerăbdător. Mai scutește-ne cu M cea Neagră a ta! Deci, ce faci? o întrebă pe Lămpița. Vrei să ne însoțești? O să ne distrăm, zău. Pretutindeni e altfel și în același timp la fel. Și toată lumea se bucură mereu atât de mult să ne vadă. Oamenii se bucură că nu sunt în locul nostru...

Lămpița dă din umeri. Pesemne, se gândește ea. Să faci parte dintr-o trupă. Să călătorești peste tot, să aprinzi câte un foc seara. Din fiecare oraș nou, câte o vedere pe adresa Farul Cenușiu... Nu, nu se poate. Scutură din cap. Nu vrea să plece.

— Și Ef?

— Ah, Ef, mormăie piticul. Nu face nimic. Stă în ghereta lui și se crede șeful...

— Lămpițo! M-ai văzut, Lămpițo? M-ai văzut?

Sub pilonul pontonului, Pește își scutură picăturile de apă din păr, iar ochii aurii îi strălucesc.

— Uau! spune piticul. Măi băiete, ce grozav!

— Ce anume?

Pește se uită în spatele lui să vadă dacă e ceva grozav.

— Tu, zâmbește Oswald.

— Oh. Dar ai văzut, m-ai văzut? Am putut să fac un dublu salt, a fost ușor. Cred că, dacă exersez, pot să fac unul triplu, ba chiar...

Lămpița se așază pe marginea pontonului.

— Pește, întreabă ea, mai vrei să te întorci cu mine acasă? Sau ai vrea mai degrabă să rămâi aici?

Aici? Pește se uită în jurul său, la pilonii alunecoși ai pontonului, care se înalță mult deasupra lui, la apa din jur, în care plutesc alge moarte, gunoi și capete de pești.

— Mă rog, îi arată Lămpița. Sau mai departe, în largul mării, spre Stâncile Albe sau așa ceva, unde trăiesc sirenele. Nu așa a zis?

Îi privește căpșorul mic, care se leagănă jos pe valuri. Îi va simți atât de tare lipsa.

— Dar cred că asta-i cam departe.

Pește se uită în spate; privirea lui străbate marea, alunecă peste oglinda apei, trece de golf, îndreptându-se către orizontul îndepărtat, către văzduhul nesfârșit. Într-acolo? El? De unul singur? Brusc, se simte doar obosit și ar vrea din tot sufletul să meargă acasă, să se odihnească, să doarmă în întunericul familiar de sub pat. Și trebuie să vină tata acasă în curând, deci nu poate rămâne aici, deci trebuie... Pesemne chiar ar putea să, pesemne i-ar putea arăta că... Dar aproape nu îndrăznește să se gândească la asta.

Lângă unul dintre pilonii cei înalți, este prinsă în cuie o scăriță alunecoasă. Pește se opintește în sus, cât de mult poate, și Lester întinde un braț lung și îl ridică ultima bucată a scării. Pe ponton, Lămpița îl ajută să urce din nou în căruț.

În jurul lor, portul se trezește. Frângerii și scripeții

zornăie, pânze sunt ridicate cu pocnete, iar pescarii strigă „Ho!“ și „Hei!“. Câțiva se uită deranjați la trupa ciudată. Ce caută aici?

Piticul o ia pe Lămpița de mână.

— Deci nu?

Fetița scutură din cap.

— Păcat, spune Oswald. Dar în fiecare an ne întoarcem aici. Deci, cine știe...

O trage puțin în jos și o sărută pe obraz.

— Cine știe, spune Lămpița.

Îl îmbrățișează pe el și apoi pe Lester, o sărută pe femeia-pasăre și le transmite salutări Olgăi celei duble și tuturor în afară de Ef.

— Haideți, băieți! zice piticul. E vremea s-o luăm din loc. Julia, femeie, mișcă-te odată!

Julia stă tot pe marginea pontonului, uitându-se la mare, iar fustele îi flutură în bătaia vântului. Încet, se întoarce.

Un pescar care trece pe lângă ea scuipe o flegmă pe scânduri, aproape de picioarele ei.

— Să borăști, nu alta. Un bărbat în rochie.

Ea își încleștează o clipă pumnii, dar apoi pășește cu grijă peste flegmă și o sărută pe Lămpița sus pe creștet.

— Ține minte, îi șoptește încetișor în păr. M cea Neagră. De-aș putea veni și eu...

Pe urmă fuge grăbită cu pași mărunți după trupă.

Lămpița îl acoperă de tot pe Pește cu pătura și întoarce căruțul. Scândurile trosnesc sub roți, iar printre crăpături vede la fiecare câțiva pași un alt crâmpei de mare.

Odată ieșiți din oraș, pot să vorbească.

— Ce a zis bărbatul ăla? întrebă Pește. Ăăă... femeia aia?

— Nu știu, spune Lămpița. Ceva despre o M cea Neagră.

— Ce anume neagră?

— Cred că e o corabie.

— Oh. Poate Molusca cea Neagră? Meduza cea Neagră sau ăăă... Morsa cea Neagră...

— Sau Matahala cea Neagră.

— Mica Sirenă cea Neagră, spune Pește.

— A zis: navighează până la Stâncile Albe. Poate avem nevoie de o corabie să ajungem acolo.

— Încotro?

— La mama ta.

— Mama cea Neagră, tremură Pește.

Lămpița aproape că nu mai reușește să împingă căruciorul pe ultima bucată de deal. Parcă Pește a devenit mai greu, coada lui pare mai umflată și fata își dă și sufletul trăgându-l. Dar înainte ca ei să ajungă sus, Lucă aleargă pe poartă afară ca un cățelandru uriaș, țopăie în jurul Lămpiței, râde și plânge în același timp, vrea să o îmbrățișeze, dar nu îndrăznește. Ea i-l dă pe Pește să îl care și atunci îl îmbrățișează puțin și țopăie cu pași mari pe drumul către Casa Neagră. Fetița rămâne să tragă ea căruciorul gol.

Lucă se uită întruna în urmă, la fetiță, să vadă dacă s-a întors de-adevăratelea, chiar de-adevăratelea.

Fotografia



Marta e supărată. I-a auzit de mult afară – scârțâitul căruciorului, chiotele de bucurie ale lui Lucă și lătratul câinilor –, dar nu se duce să se uite. Continuă nervoasă să spele farfuria, cu spatele întors la bucătărie. Nici când îi aude intrând și pe fetiță spunând șovăitor „Bună ziua“ nu și întoarce capul. Mâinile ei continuă să șteargă farfuria, deși e de mult curată.

— Nu, spune ea încet. Asta. Ne-a fost. Înțelegerea.

— Ăăă... aveam o înțelegere? întrebă Lămpița.

— Firește. O după-amiază liberă e o după-amiază liberă. Nu o seară. Nu o noapte. Nu o zi jumate... Ce-a fost în capul tău, să rămâi atâta timp plecată? Tocmai acum, când domnul Amiral...

— A ajuns deja? aproape că strigă Pește. E... e sus?

Marta continuă să spele farfuria. În spatele ei, Nick scutură din cap în tăcere.

— A, da, asta ar fi fost de pomină, zău. Unde e fiul meu, Marta? Habar n-am, domnule. Umblă haihui cu fata de la bucătărie.

— Deloc, se supără Lămpița. N-am umblat deloc haihui.

— Nu are voie să iasă pe poartă, ți-am zis doar. Nu are voie afară. Nu! Vorbesc cumva prea încet? Asta e?

Marta trăneste farfuria în uscător și ia alta.

Nick îl pune pe Pește pe un scaun și trage cu îndemănare două perne sub el, ca să poată sta în fund.

— Doar nu s-a întâmplat nimic, femeie, mormăie el încetișor. Nu te mai agita atât.

— Trebuia să cercetăm ceva, spune Lămpița. Văzusem ceva...

Marta se întoarce și o privește mânioasă pe fetiță.

— O, ai văzut ceva? Ei bine, și eu mai văd câte ceva.

Văd atâtea! Dar pur și simplu îmi țin gura și îmi fac treaba și ar trebui și tu să faci la fel. Unde să mergem, ai? Lucă și cu mine? Dacă mă dă afară, te-ai gândit cumva la asta?

Nu, vrea să zică Lămpița, dar Pește i-o ia înainte.

— Dacă, dacă... Dacă tata vă dă afară, atunci...

Băiatul stă cu spatele foarte drept; Lămpița nu l-a mai văzut niciodată așa.

— Nu ar face-o niciodată. Tata e corect.

— Ah, pufnește Marta. Ah, ce știi tu despre asta, monstrule?

— Nu e un monstru! țipă Lămpița.

Lucă, mototolind ziarul în ghemotoace, nu îndrăznește să-și privească mama când e atât de furioasă, dar dă și el din cap că nu.

— A, nu?

Marta vântură farfuria udă.

— Aș vrea să știu ce e, în cazul ăsta. Uită-te la el, jumătate om, jumătate...

Își oprește mâinile în aer și nu rostește cuvântul.

— Ah. Ce știi eu? Las-o baltă.

— Sirenă, spune Lămpița.

Trosc, cade farfuria.

Puțin mai târziu, cioburile au fost măturate și ceaiul e gata. Nick unge sandviciuri și le împarte fără să scoată o vorbă. Toți așteaptă să înceapă Marta să vorbească. După o vreme, chiar începe.

— Eh, zice ea. Ah. Păi. A trecut mult timp de atunci. De când a stat aici, de când... Nimeni nu avea voie să știe. Asta a fost înțelegerea. Era... Firește că era frumoasă. O frumusețe ciudată, cu părul ăla verde și ochi foarte stranii. Dar frumoasă. Numai că noi n-o prea înghițeam. Soi ciudat. Și împotriva legilor firii. N-avea cum să fie voia Domnului nostru ca așa ceva să trăiască pur și simplu printre noi, printre oameni normali, ca să spun așa. Dar n-am scos o vorbă. De dragul domnului. Numai că nu vorbeam cu ea niciodată. Nici ea nu zicea prea multe. De fapt, nu zicea nimic. Nu-mi pot aminti să fi zis vreodată ceva. Și când trecea pe lângă noi, ne făceam iute câte o cruce în spatele ei și scuipam pe jos. Așa ceva sigur era o piază rea.

La început, mai putea să meargă, deci nici măcar nu atrăgea prea tare atenția. Dar noi știam, firește, știam cu toții. Că noaptea se ducea să înoate. Că atunci Iosif nu punea zăvorul la ușă. Că mergea din ce în ce mai des. Și că domnul nu-i dădea voie. Când țipa la ea, auzeam de-a dreptul prin perete.

— Nu ești pește! răcnea el atunci. Încetează să te porți de parcă ai fi!

Aproape că nu avea voie să facă baie, nu avea voie în iaz, darămite în mare. Dar apoi el iar pleca în călătorie și atunci ea tot se ducea. Se furișa tot mai des afară din casă.

Până când a rămas însărcinată, de atunci n-a mai coborât aproape niciodată. O mai vedeam câteodată, nedeslușit, în fața geamului de acolo de sus, dar nimeni nu mergea să o vadă. Doar Iosif. Mi se rupea și mie inima. Dar da, oricine îți poate stârni milă. Nu mai zic nimic. Ei. Și pe urmă... de fapt, nu am mai văzut-o niciodată.

— Ba da, o înghiontește Nick. Când au făcut fotografia aia.

— Care fotografie? întrebă Lămpița.

Vede că Pește își mușcă degetele, alb la față. Sandviciul lui e neatins.

— Nu știu despre ce fotografie vorbești, spune Marta.

— E în sertarul ăla, nu? îi arată Nick binevoitor.

Marta își dă ochii peste cap și se duce la dulapul de bucătărie. Trage unul dintre sertărașele mici, cotrobăie puțin înăuntru, scoate ceva de acolo și trânteste pe masă. E de carton și foarte îngălbenită.

— Nici prin cap nu-mi trece să mai fac asta vreodată, zice. A venit un bărbat. Îi ziceau fotograf. Cu un aparat din ăla la el, sub o pânză. S-a întâmplat pentru că... domnul a fost făcut Amiral, de asta. Trebuia să apară în ziar și trebuia pusă și o fotografie lângă. Domnul voia să fie doar el în poză, dar nu: unde e frumoasa dumneavoastră soție, nu sunteți căsătorit? Păi atunci? Și casa, personalul, toți trebuiau să apară. Ce dezastru!

Lămpița apucă cu grijă poza de pe masă și o întoarce.

— A trebuit să fie cărată jos, nu mai putea face nici măcar un pas. A trebuit așezată pe un scaun, acoperită cu pleduri, puși niște ochelari de soare, ca să nu mai vezi nimic din ea. Domnul enervat, ziua întregă mânios pe

toți și mai ales pe mine... Căci Lucă trebuia să apară și el în poza aia, Dumnezeu știe de ce. Și pe atunci Lucă încă fugea de lângă mine. Mereu. Nu putea sta o clipă locului și tocmai asta trebuia, să stăm foarte mult nemișcați. Cu fruntea plină de broboane de sudoare, am îmbătrânit zece ani într-o singură după-amiază. Poza aia nu a apărut niciodată în ziar, au folosit doar un portret al domnului. Toată agitația aia a fost degeaba...

Lămpița împinge poza peste masă către Pește. Pe terasă, în fața unei case mult mai curate, se află o Marta tânără și furioasă care ține strâns un braț mic înconjurat de un halo alb apărut din cauza mișcării. Îl vede pe Amiral, cu ochii umbriți de chipiu. Lângă el, o femeie foarte palidă stă pe un scaun, purtând niște ochelari fumurii. Sunt mai mulți membri ai personalului, oameni pe care Lămpița nu i-a văzut niciodată, în afară de Nick, care parcă avea urechile și mai mari decât acum. Și, în spatele scaunului, stă un om cu păr alb ciufulit și gura arcuită într-un zâmbet strâmb.

— Iosif, șoptește Pește.

Lămpița nu credea că Marta se poate înfuria și mai tare, dar iată că se poate.

— Da, Iosif. Da, spune ea rece. Care rezolva mereu totul. Iosif, da, care era mereu sus, mai întâi mereu la ea și apoi la... La tine. Mereu în turnul ăla, niciodată cu noi, niciodată cu Lucă, să mă ocup eu frumușel de toate de una singură. Zilnic sus, zile de-a rândul, până când nu s-a mai întors, până...

Îi aruncă o privire Lămpiței.

— Mai îndrăznești să spui că ăsta nu-i un monstru?

Ce-ai făcut cu el, monstrule?

Lămpița vede cum Pește rămâne fără aer de groază. Nu e monstru, vrea ea să spună, dar Pește spune chiar el ceva. Mai întâi tremurând, dar pe urmă fără să mai tremure.

— N... nimic, n-am făcut nimic, pur și simplu a...

Își îndreaptă spatele și o privește pe Marta cu ochii săi negri.

— Îmi explica mereu lucruri. O mulțime. Totul. Cărți și hărți și povești. Până când a început să uite ce povestise deja și mai povestea o dată același lucru și încă o dată...

N... nu că m-ar fi deranjat. Dar și adormea întruna și atunci trebuia să îl scutur ca să-l trezesc. Sau să-l mușc.

Căci aproape că nu se mai trezea. Și atunci. Deci...

Înghite în sec.

— Atunci ce?

— Atunci s-a prăbușit. Dintr-odată. M-am speriat așa tare. Și apoi a murit. N-am putut face nimic, doamnă.

Marta se uită în ochii neobișnuiți ai băiatului și brusc își dă seama că îl crede. Așa s-o fi întâmplat. Încuviințează din cap.

— Mi-a părut rău, spune Pește. Toată lumea moare, pur și simplu. Urâsc asta.

— Și eu, zice Marta.

Simte cum o lacrimă dă să curgă, dar n-o lasă.

— Mda, spune ea. Păi... Poți să... Păstrează poza. Și așa am ieșit rău în ea.

Pește ridică privirea.

— Serios? întrebă el. Vă mulțumesc. Apreciez mult, doamnă.

— Marta, zice Marta.

Când se ridică să pună de cafea, vede cum băiatul ține fotografia foarte aproape de ochi, ca să se uite și mai bine.

— Ah, spune ea. Păi... Deci...

Se întoarce la loc.

— Ce voiam să spun... Îmi pare rău pentru tine că ai ieșit așa de ăăă... bătut de soartă. Adică...

Lămpița înghite ultima îmbucătură de pâine.

— Dar nu-i deloc așa, spune. Zău că nu. Și eu am crezut asta la început, dar nu e așa. Ar fi trebuit să-l vedeți azi-dimineață. Trebuie să le arăți, Pește.

Puțin mai târziu, ei stau în jurul iazului relativ curat, care nu e port, desigur, și cu atât mai puțin mare, dar care e totuși îndeajuns de larg pentru o săritură cu spatele și un salt sau două. Și cu siguranță când Nick vine puțin mai târziu cu două cercuri din lemn prin care să sară.

Cu pielea strălucindu-i și ochi aurii, Pește sare atât de sus și plonjează cu atâta ușurință, încât până și Marta aplaudă. Și Lămpița îl privește așa de radioasă pe băiat, că Lucă nu se poate abține s-o soarbă din priviri tot timpul doar pe ea, de fapt, și și-ar dori să fi avut și el coadă.

— Când o să vadă și tatăl tău asta... spune Lămpița când Pește își trage numai puțin sufletul. Trebuie să te vadă!

— Trebuie să fac și mai bine săritura aia, găfâie Pește. Încă nu-mi iese bine, iar cea cu spatele...

— Mai avem puțin timp, doar n-a ajuns încă, nu? Sau mai trebuie să ajut la ceva?

— Am terminat în mare, începe Marta. Dar...

— Ei, atunci poate mai avem toată amiaza. Sau ești prea obosit?

— N-am obosit deloc.

Pește își ia avânt pentru încă o tură.

— Lucă, spune Lămpița. Trebuie să ajuți și tu, să ții cercurile de lemn, poți?

Lucă încuviințează din cap bucuros.

— Lucă urma să culeagă în după-masa asta o găleată de mure pentru mine, nu-i așa, băiete?

Lucă se uită posomorât la mama lui. Ar vrea mult mai mult să țină inelele.

— Lasă, spune Nick. Culeg eu.

— Da, dar...

— Lasă-i, șoptește Nick și o împinge ușor pe Marta înapoi spre casă. Lasă-i să încerce.

Marta scutură din cap.

— Nu cred în ruptul capului că domnului îi va plăcea ideea...

— Nu, spune Nick. Nici eu. Hai, dă-mi o găleată.

Tot restul amiezii, în grădina Casei Negre răsună plescăituri, urlete și râsete. Ferestrele privesc uimite în jos. Credeau că viața s-a stins de mult aici, că asta e o casă moartă, o grădină moartă. Dar nu mai e: doi câini aleargă lătrând în jurul iazului. Picături de apă sunt împrășcate pe gardul viu în formă de animale din jurul pășunii, un dragon șerpuitor, o lebadă, o jumătate de rinocer și doi dulăi mari și verzi care seamănă izbitor cu frații lor galben-cafenii. În umbrele lungi ale soarelui târziu, aproape că par să prindă viață.



Amiralul e lăsat la vatră

Puntea e plină de bărbați care salută, înșirați în linie dreaptă. Amiralul salută și el, rigid și drept, ca întotdeauna. Îi vine mai greu decât pe vremuri. Ciolanele lui bătrâne înțepenesc. Dar ciolanele alea n-au avut nicio dată vreun cuvânt de zis, deci nici acum n-au. Lângă el, se înalță credinciosul său aghiotant Flint, la fel de lat pe cât e Amiralul de lung. Dar nu devii Amiral numai cu înălțimea, după cum bine știe Amiralul. Numai cu mușchii nu îți câștigi respectul celorlalți. Vârfurile degetelor sale ating fruntea. Acolo e. Minte e mai tare decât corpul.

Își pocnește călcâiele, se întoarce și coboară împreună cu Flint pe pasarela de debarcare.

Acolo îl așteaptă deja primarul și șeriful pentru niște ceremonii de rutină. Ce mult ați fost plecat, ne bucurăm atât de mult că v-ați întors teafăr în mijlocul nostru. Da, da. O corabie pe o stâncă, un paznic de far condamnat. Amiralul ascultă doar cu o ureche. E obosit, se simte bătrân. După o vreme, îl lasă să plece.

— Vă conduc acasă, să trăiți.

— Mda, spune Amiralul. Acasă.

A amânat cât a putut de mult, dar acum trebuie totuși să se îndrepte într-acolo. Spre casa lui, care nu e un cămin, nu mai e de mult. E plină de gunoaie vechi, lucruri

care înainte îi plăceau și pe care le căra după el de peste tot... Ce să facă cu ele? E și o casă mult prea mare și în care nu-și găsește liniștea.

Copilul ăla, ochii copilului ăluia, care îi e fiu și, în același timp, Doamne, Dumnezeule, nu îi e deloc.

Ar trebui s-o ia de la capăt. Poate să se însoare iar, să aducă o femeie în casă, ca să nu se mai învârtă în ea de unul singur. O femeie care să pună perdele, un taburet ici și colo și care să-i servească ceva seara, un pahar de porto, orice.

Flint aduce doi cai și Amiralul îl încalecă pe al său cu o mișcare suplă. Pentru asta trebuie să strângă din dinți, dar nimeni nu vede.

— Încă o dată un mare ura pentru Amiral! se strigă de pe punte. Uraa!

Da, da, un mare ura, le face cu mâna Amiralul. Nici nu vrea să mai audă cuvântul „mare“.

Își întorc caii și ies din port. S-au adunat o mulțime de oameni, până la urmă nu acostează aici în fiecare zi o corabie precum Excelsior, minunata lui Excelsior cea albă cu un catarg de oțel, care trece printre sloiuri, despican-du-le, la fel de ușor ca prin... mă rog, bla, bla, bla. Oftează.

O femeie cumsecade. Nu-i nevoie să fie frumoasă. De-astea a tot văzut, frumoase.

În tăcere, trec călare peste pavaj, ieșind din oraș. Dintr-odată, calul său se cabrează. E cineva pe drum, drept în fața lui.

— Ho, băiete, ușor, mormăie Amiralul și își bate calul cu palma peste grumazul cald.

Acolo e o femeie, care nu se clintește din loc. Nu e

frumoasă, e deja bătrână, îmbrăcată numai în cenușiu, fuste și tot, și începe imediat să vorbească.

— Ce bine că vă găsec, domnule Amiral, trăncănește ea. Când am auzit că a ajuns corabia dumneavoastră, am venit de îndată, m-am gândit că ați vrea să aflați asta numaidecât...

Se îndoiește de asta – Dumnezeuule, nici nu a pus bine piciorul pe uscat și deja a început. Palavre de muieri, nu are deloc chef de asta acum. Trebuie să-și caute în curând una care să fie cel puțin în stare să-și țină gura. Dar femeia rămâne proșăpită fix în fața calului, nu prea poate să treacă peste ea.

— Vă ascult cu atenție, doamnă.

Calul lui Flint fornăie aproape de capul ei și ea face un salt de spaimă. Amiralul își ascunde zâmbetul dregându-și vocea și îi aruncă o privire muștrătoare aghiotantului său.

— Nu aș menționa asta în ruptul capului dacă ar fi doar vorbe, știți doar. Dar am auzit din mai multe părți, de la mai mulți oameni despre asta. Și nici măcar atunci nu aș fi venit la dumneavoastră dacă nu aș fi văzut eu, cu ochii mei...

Nu o cunoaște? Nu e învățătoare? Ba da, asta e. Ce să facă? Vrea să curme discuția, să plece mai departe.

— Uitați, astfel de ființe nu există deloc, asta știe orice om cu capul pe umeri. Nu ar trebui să existe, în orice caz. Asta știți dumneavoastră, asta știu și eu.

Apropie cade de pe cal, așa de tare se sperie. Ce spune? Despre ce vorbește?

— Dar, dacă totuși există, spun „dacă“, atunci locul

lor nu ar trebui să fie în orașul nostru, printre noi, oame-
nii civilizați. Da, la bălci, și de acolo au apărut zvonuri,
grozăvii, cine merge acolo stârnește el însuși din astea, mie
așa mi se pare.

Dumnezeule, se gândește Amiralul, iar începe. Doi-
sprezece ani a fost liniște și acum începe din nou. Trage
așa tare de frâie, încât calul i se ridică o clipă în două
picioare. Femeia se sperie și face câțiva pași înapoi, dar nu
pleacă și nici nu-și ține gura.

— Dar când se întâmplă pur și simplu pe drumul
public... Aproape de casa dumneavoastră. Propria dum-
neavoastră casă, domnule Amiral!

— Doamnă, tot nu știu despre ce vorbiți.

Știe de mult, tremură de furie în șa. A ieșit băiatul?

S-a lăsat văzut? Asta nu s-a mai întâmplat niciodată.

Femeia se apropie cu un pas mic, dar rămâne la
distanță sigură de picioarele cailor.

— Nu am vrut niciodată să cred, spune ea seriosă. Să
știți asta de la mine. Peste tot se bârfește, dar eu nu mă las
luată de val.

— Asta vă onorează, doamnă.

— Dar acum, acum am văzut cu propriii mei ochi. Și
am simțit în propria mea carne...

— Carnea dumneavoastră, doamnă?

Aude lângă el cum Flint pufnește. Dar Amiralului
nu-i vine deloc să râdă.

Domnișoara învățătoare Amalia își suflecă solemn
mâneca și le arată bandajul de la încheietură.

Nu-i chiar așa de ușor să scapi de ea, observă Amira-
lul. De parcă vrea să discute câte-n lună și-n stele și chiar

ar vrea să-l însoțească până acasă. Asta nu se va întâmpla niciodată, firește, mai degrabă se lasă spânzurat. Dar, după ce femeia aia pleacă în sfârșit, cu rana și povestea ei cu tot, după ce a asigurat-o că o astfel de întâlnire nu va mai avea loc niciodată, pe cuvântul lui de onoare ca ofițer, după ce ea, în sfârșit, a trecut de colț, cu fasoanele ei și pălăria ei și fustele ei, Amiralul se întoarce către aghiotantul său. Acesta îl privește cu sprâncenele ridicate, dar, ca un soldat ascultător ce este, nu întreabă nimic.

Amiralul își drege vocea.

— Flint, spune el. Ce îți voi povesti acum este complet confidențial.

— Desigur, să trăiți.

— Și, pe urmă, am și o misiune pentru tine.

Peste acoperișurile orașului, Amiralul privește pădurea întunecată prin care șerpuiește drumul spre casa lui.

A luat o hotărâre.



Tarta cu mure

Lămpița își leagăna picioarele în apă. Peste iaz și peste grădină plutește o căldură apăsătoare, care îi moleșește pe toți, mai puțin pe Pește. Acesta își face saltul lui dublu încă o dată și încă o dată, până când e aproape triplu. Lămpița moare de frică să nu cumva să se lovească cu capul de marginea de marmură, dar de fiecare dată scapă ca prin urechile acului.

— Pește, spune ea. Nu te odihnești puțin?

Dar Pește își scutură capul cu atâta hotărâre, încât face să curgă o ploaie de picături. De fiecare dată, e cât pe ce să-i reușească răsucirea. Cât pe ce, dar nu chiar.

Lucă și-a suflecat cracii pantalonilor și stă cu picioarele atârinate lângă cele ale Lămpiței.

Sunt acolo deja din zori, fiindcă, dacă Pește își pune ceva în minte, trebuie să se și întâmple. Se răsucește și sare și țâșnește încoace și-ncolo, în timp ce lumina soarelui strălucește în apă și în picăturile improșcate în jur. Lămpița simte că o ia somnul și se reazemă puțin de Lucă, cu picioarele pe marginea iazului.

Lucă se descurcă de minune: poate să țină și cercul de lemn și să fie și pernă de scaun.

Tresar la auzul zgomotului de copite. Pe poartă trece în goană un armăsar negru, de sub potcoavele căruia sar

pietrele. Se oprește și din șa coboară un bărbat îmbrăcat într-o uniformă închisă la culoare. Aruncă o privire scurtă grupului de lângă iaz, dar apoi merge mai departe, urcă scara de la terasă, spre ușa de la intrare care e întredeschisă. Căinii, care zăceau leneși la soare întinși pe pietre, se ridică imediat și sar pe el, cu capetele plecate. Îi bate ușor cu palma pe amândoi și ei îi ling mâna. Apoi se întoarce și intră. Căinii îl urmează.

Lămpița se ridică încet.

— Era cumva... întrebă ea.

Împroșcatul din iaz a luat sfârșit. Pește stă nemișcat în apă privind în urma tatălui său.

— Dar nici nu s-a uitat.

Pește scutură din cap, stârnind unde încete pe suprafața apei.

— Crezi că te-a văzut? Poate nu și-a dat seama cine ești? Poate a crezut că e altcineva?

Lămpița se uită la Pește și apoi la Lucă, dar nici acesta nu știe.

— Să mă duc să-l chem?

— Lasă, șoptește Pește pe jumătate sub apă.

— Ba nu, dimpotrivă. Mergem să-l aducem.

Să-l aducă? Pește se gândește la toate dățile în care a așteptat în camera lui și a așteptat și a tot așteptat ca tatăl său să aibă în sfârșit timp de el. Cât de mult a durat. Poate că uitase cum e tatăl său, dar acum și-a amintit.

— Trebuie să vadă!

Lămpița sare de pe marginea iazului și își trage șosetele pe picioarele ude.

— Cred că a văzut deja.

— Eu nu cred. Haide! Ia-l pe Pește, Lucă, și vino cu mine!

Fără vlagă, Pește se lasă scos din iaz și Lămpița, împiedicându-se în șireturile ei descheiate, îi trage după ea pe băieți înspre casă.

— Chiar era tatăl tău? Mi-l închipuiam mult mai mare.

În camera lui, Amiralul mănâncă o felie din tarta cu mure a Martei. În tăcere, furculiță după furculiță. Căinii stau cuminți lângă el pe pielea de tigru. Nu își ridică privirea când Lămpița, Lucă și Pește intră în cameră în urma lui și rămân în prag șiroind de apă. Își șterge gura cu un șervet alb, lăsând pe el o pată mică și întunecată.

— Ah, Marta, dă din cap Amiralul. Tare i-am dus dorul în tot acest timp. Delicios.

— Vă mulțumesc, domnule, spune Marta.

Femeia se uită la cei trei din prag. Când Lămpița se pregătește să intre în cameră, scutură încet din cap. Nu face asta. Atunci Lămpița rămâne acolo unde e. Alături de ea, îl aude pe Pește cum tremură. Probabil nu de frig, căci și aici este foarte cald. Se uită în jur la fluturii morți din dulapuri și la capetele de animale de pe perete, care se holbează la ea cu ochii lor de sticlă.

— Mai vreți o felie?

Amiralul încuviințează.

— Dar mai păstrează ceva și pentru aghiotantul meu, o să vină imediat.

Când Marta îi dă farfuria, o ia puțin de mână.

— Îmi pare rău de Iosif, Marta, spune el amabil. Știu că ți-neai la el.

— Vă mulțumesc, domnule, spune Marta și îi dă felia de tartă.

Amiralul mănâncă.

Oare el știe că suntem aici? se gândește Lămpița. Încearcă să-i prindă privirea lui Pește, dar el, din spatele părului ud, continuă să fixeze spatele tatălui său. Ochii îi sunt din nou negri ca smoala. De pe cracul pantalonilor lui Lucă se scurg picături, care plescăie pe jos. În tot acest timp, Amiralul își mănâncă tarta, mestecă și înghite. Când termină și cea de-a doua felie, pune furculița jos.

— Sunt câteva lucruri pe care nu le înțeleg, spune el atunci, cu spatele încă întors către ușă. Și pe care mi-ar plăcea să le înțeleg. De exemplu, de ce grădina mea arată ca o grădină zoologică smintită.

Ia o gură din cafeaua pe care i-a turnat-o Marta.

— Dar nu e asta principala problemă. Cum e posibil ca nici bine să nu fi intrat în port și să primesc deja plângeri că ceva... *Ceva* ar fi cutreierat orașul. *Ceva* ar fi înotat în port și ar fi mușcat cetățeni respectabili... Ciudat, mă gândesc. Ce poate fi asta? Doar nu e ceva care să aibă de-a face cu casa mea. Sau cu fiul meu. Nu se poate. Căci cu fiul meu am o înțelegere. Nu-i așa? El rămâne sus, la el în cameră, cu cărțile lui și hărțile lui și mai știu eu ce și învață acolo să meargă. Asta e înțelegerea.

Acum se întoarce cu scaun cu tot și se uită la Pește.

— Cum stă treaba, băiete? Ai exersat din greu?

— Am... Pește începe un fel de propoziție, dar nu o termină.

— Dar fără să ai încă rezultate prea bune, de vreme ce un oligofren trebuie să te ajute să treci pragul. Scuze,

Marta, desigur că nu am vrut să spun asta. Și mai departe...

Lămpița vede privirea jignită a Martei, vede cum Pește e alb la față de supărare. O cuprinde furia.

— Ar fi trebuit să-l vedeți, spune ea.

Vocea îi sună încet și răgușit.

— Pardon?

Amiralul întoarce capul și o privește cu ochi reci.

— Trebuie să-l vedeți, spune Lămpița mai tare acum. E incredibil de rapid când... când nu trebuie să meargă și poate să facă salturi și...

— A, asta erau scamatoriile alea de circ de afară. Mda. Fiul meu, *peștele*.

Amiralul aproape că scuipă cuvântul afară.

— Da, spune Lămpița și încearcă să-l privească la fel de rece înapoi. Sau sirena, se poate spune și așa.

Amiralul își împinge scaunul în spate, iar picioarele acestuia zgârie podeaua.

— Cine ești? spune el. Și cu ce drept te amesteci?

Lângă el, Marta așază grăbită tarta pe masă.

— Ea e äää... Fata care mă ajută, vine de la far, e aici, äää... pentru că...

— Ah. Paznicul de far beat.

Amiralul se ridică și se duce spre Lămpița. De aproape, chiar pare mult mai înalt.

— Tu ești fata lui? A omului care m-a costat o corabie întregă?

— Corabia dumneavoastră? se îngrozește Lămpița.

— Corabia mea, da.

O măsoară pe fetiță din cap până-n picioare, de la părul ei nepieptănat până la pantofii cu șireturi descheiate.

— A fost neglijență crasă, tocmai am auzit de la șerif. Ai crezut că poți șterge puțin vina spălându-mi prin bucătărie? Ai crezut că o să accept să-l mai țin pe tatăl ăla al tău acolo în far? Care crezi că e pedeapsa, la bordul navei mele, pentru beție și neglijență?

— Nu știu, tremură Lămpița.

— Nici nu cred că vrei să știi.

În vreme ce Lămpița a rămas fără aer și, pentru o clipă, nu știe încotro să meargă și ce să facă, mai intră cineva în cameră. E un bărbat ce pare făcut din întregime din mușchi, cu perciuni negri care îi ies cărlionțându-se de sub chipiu. Se strecoară pe lângă cei trei aflați în deschizătura ușii.

— S-a rezolvat, să trăiți, salută aghiotantul Flint. Floare la ureche, vreau să zic, am găsit pe cineva care vrea să-l ia cu el. Chiar cu mare plăcere, cred.

Aruncă o privire curioasă la Pește, aflat în brațele lui Lucă, dar apoi se uită iar drept în fața lui.

— Foarte bine, încuviințează din cap Amiralul. Ia o felie de tartă, domnule aghiotant.

Trebuie să plec, răsună în capul Lămpiței. Trebuie să fug pe ușă afară, să ies pe poartă, să cobor poteca, să străbat orașul, să traversez cărarea de la malul mării. Trebuie să-l scot pe tata din far, într-un fel sau altul, și apoi trebuie să plecăm. Nu are habar cum, dar trebuie. Înainte ca Amiralul, înainte ca el, înainte ca cineva... Mușchii ei se încordează deja să alege, dar mai aruncă o privire alături, la prietenul ei aflat în brațele celui alt prieten, și vede că așteaptă amândoi ceva ce va înrăutăți și mai tare lucrurile. Lămpița nu pleacă încă.

Amiralul s-a întors cu spatele și intră înapoi în cameră, până la câinii care stau întinși pe bătrânul tigru mort. Se apleacă și îi mângâie puțin.

— Nu trebuie să facem o dramă din asta, spune el. M-am gândit bine și știu sigur că, până la urmă, locul tău e mai degrabă acolo decât printre... oameni normali, să spunem.

Se uită puțin la fiul său și apoi iar la câini.

— Când te văd făcând scamatoriile alea afară, asta doar îmi întărește convingerea că am dreptate.

— Nu, scutură din cap Pește și vorbește foarte repede. Nu, serios. Știi sigur că, într-o zi, dacă exersezi în continuare, o să învăț să stau în picioare și să merg, promit...

— Ah, să mergi, oftează Amiralul. De mult mi-am scos ideea asta din cap. Deci, aghiotantul Flint aici de față te va duce acolo. Unde ai zis, domnule aghiotant?

— Urma să mă aștepte în gară.

Flint își mestecă îmbucătura de tartă.

— Dar nu prea mult, a zis. Un tip cu un singur ochi. Ef sau așa ceva, cred. Da, Ef.

Amândoi se sperie la fel de strașnic, Lămpița și Pește. Apoi se întorc spre Lucă și strigă la fel de tare în urechea lui.

— Fugi sus! urlă Pește.

— Afară! urlă Lămpița.

Lucă privește de la unul la altul. Nu se poate alerga în două părți în același timp. Dar face câțiva pași înapoi pe hol, cu Pește în brațe. Lămpița îl trage de mânecă, în partea aia, jos, la ușa de la intrare!

— Domnule aghiotant, spune tăios Amiralul. Lasă tarta aia și fă ce ți-am cerut!

— Să trăiți!

Flint își atinge chipiul și se întoarce ca să-l smulgă pe Pește din brațele lui Lucă. Dar brusc îi apare înaintea ochilor o fetiță, care-i urlă în față și își arată dinții.

Aghiotantul, care ar putea strivi copilul ca pe-o muscă, se uită întrebător la superiorul său. Să o fac?

Amiralul oftează. Tot nu a scăpat de dramă. Face semn cu mâna.

— Dă-le drumul câinilor! Douglas, Logwood.

Cei doi dulăi maronii se ridică mârâind și se duc spre fetiță. Lămpița se trage îndărăt. Mereu s-au purtat frumos cu ea, dar acum le vede colții galbeni când își răsfrâng buzele și încep să mârâie furioși. Face un pas înapoi și încă unul. Câinii încep să-i latre tare în față.

Și atunci Lucă spune un cuvânt.

E primul cuvânt pe care l-a spus vreodată și poate și ultimul. Singurul cuvânt din toată viața lui.

— Câini! spune el.

Câinii o lasă imediat în pace pe Lămpița și se adună lângă Lucă. Capetele lor deformată de furie se îmblânzesc la loc și dau din coadă ca nebunii.

— Aici! Douglas! Logwood!

Amiralul poate să strige cât poștește, căci animalele rămân unde sunt.

— Sus, sus! șoptește Pește la urechea lui Lucă și băiatul cel mătăhălos țâșnește pe hol.

— Stai, nu! Afară! strigă Lămpița, dar fuge după ei.

Amiralul injură și Flint de asemenea, când încearcă să fugă pe hol pe lângă câini, dar aceștia nu îl lasă să treacă, rămân pe poziții și mârâie, cu părul de pe ceafă zburlit

drept în sus. Aghiotantul, care nu se sperie de niște animale, îi împinge la o parte. Și atunci îl mușcă, Douglas de un picior și Logwood de celălalt. Rămân atârnați așa o vreme, până când Flint îi scutură jos de pe el, răcnind și sângerând.

Din cealaltă parte a camerei, Marta privește spectacolul. Ar fi mai util dacă și-ar putea șterge zâmbetul de pe față, dar nu-i iese. Niciodată n-a fost atât de mândră de fiul ei.

Amiralul se întoarce spre ea.

— Marta, șuieră el furios. Cretinul ăla al tău pleacă din casa mea chiar azi.

Marta așază încet tava cu cești pe masă.

— Așa deci, spune ea. Păi atunci plec și eu.

Iese din cameră pe lângă câinii care încă mârâie. Ei nu-i fac nimic.



Nick

Lucă aleargă în direcția greșită.

— Nu sus! strigă Lămpița în urma lui. Nu în turn, tocmai acolo nu!

Dar deja se duce într-acolo, trece de colț, intră în holul întunecat, urcă scara cea îngustă. Lămpița se uită spre cealaltă parte a holului, unde e scara care duce jos, pe unde poate să iasă... Dar se întoarce și fuge după prietenii ei.

Pește atărnă tremurând, cu mâinile încleștate de gâtul lui Lucă și ochii strâns închiși. De îndată ce ajung sus, în camera lui, își dă drumul să cadă pe podea, se strecoară sub pat și se face nevăzut.

Lămpița intră gâfâind în cameră.

— Pește, trebuie să vii cu mine, nu putem rămâne aici. Pește!

Dar Pește rămâne acolo unde e.

Lămpița vrea să-l târască de sub pat, dar nu ajunge la el.

— Fir-ar să fie, înjură ea. Nu pricepi? Pot să ajungă sus cât ai clipi, i te dă lui Ef, intri în acvariu, la fel ca mătușa ta. Doar nu vrei asta!

Sub pat nu se aude niciun sunet, de parcă n-ar fi nimeni dedesubt.

— Și tatăl tău o să-l... Trebuie să-l avertizez pe tata.

Pește, ajută-mă! Hai odată!

Pește nu vine.

Lămpița se apleacă și se uită sub pat, cu obrazul lipit de podea. Tocmai în fund, vede o umbră mică și neagră.

— Pește, șoptește ea. Eduard. Chiar trebuie să plec. Trebuie să-l avertizez pe tata, vino, te rog, cu mine. Eu tot mă duc, chiar dacă tu nu vii.

Observă că îi curg lacrimi de-a lungul nasului pe covor. Nu poate să-l lase în urmă așa.

Lămpița se uită la Lucă, neclintit din locul unde îi dăduse drumul lui Pește.

— Lucă, spune Lămpița. Ce să facem?

Băiatul o privește cu ochii lui rotunzi din capul său rotund, un cap în care nu e nimic, care n-o ajută cu nimic.

Cineva fluieră printre degete, afară în grădină. Zgomotul pătrunde, adus de vânt, printr-una dintre ferestre. Și încă o dată. Lămpița se ridică și se duce la geam. Jos, lângă rinocer, e Nick. Se uită la ea, cu capul dat pe spate, și îi face semn cu ceva.

Lămpița se apleacă pe geam, cât de tare cutează.

— Nick! urlă ea. Trebuie să ne ajuți, te rog, trebuie să mă duc la tata și...

Da, încuviințează Nick. Îi face semn și arată spre obiectul din mâna lui. Lămpița nu poate să vadă bine ce e, un băț scurt cu niște curelușe prinse de el sau așa ceva. Cu ce-o ajută? Nick îi face semn încă o dată. Haide!

Lămpița se uită în spate la pat. Să facă asta? Și să-l lase pe Pește aici?

Aude jos căinii lătrând tare. Răsună țipete și un pocnet.

— Ai înnebunit, Flint? aude ea vocea mânioasă a Amiralului. Să tragi în câinii mei? Idiotule!

Lămpița scutură din cap. Nu mai are cum, n-are curaj să treacă pe lângă ei.

— Nick! Răcnește ea. Poți cumva... Cineva trebuie să meargă la tata și să-i spună că...

În jurul ei, vântul se întetește. Pomii și gardul viu freamătă și foșnesc.

— Trebuie să știe că... că Amiralul a ajuns acasă! Urlă ea acoperind vacarmul. Și că el, că trebuie... el trebuie să...

Nick strigă ceva drept răspuns, dar nu aude ce.

— Poftim? urlă ea.

Cuvintele lui dispar iar în bătaia vântului.

Lămpița se uită în jur.

— Așteaptă! Așteaptă, Nick! Îți arunc ceva!

Bărbatul dă din cap. Așteaptă.

Cu mâini tremurânde, Lămpița deschide călimara și îngenunchează la biroul cel jos. Știu cum, se gândește. Am învățat asta. Poate tocmai de aceea. Înmoaie tocul în cerneală și face imediat o pată.

Dragă tată, se gândește. Dragă tată, aici e fiica matală. Lămpița, cum îți merge... Nu, nu e nevoie să scrie asta, trebuie să spună: Acea corabie era a Amiralului, căruia îi aparține casa, și el a venit acum și matală trebuie să pleci, trebuie să pleci de îndată, căci altminteri... Strânge tocul. Și mai multe pete. Altminteri...

Parcă îi tremură și mintea. Și trebuie să se grăbească tare. Vine cineva sus? Și știe Nick unde locuiește tatăl ei? Și oare ce-a zis Amiralul: „știi cumva ce pedeapsă există pentru beție și încă ceva“, zicea. Dar n-a spus care este.

Pâine și apă sau și mai rău, mult mai rău, dar nu știe ce.

De pe pat, Lucă o privește cu ochi speriați. Cei doi aud de jos și mai multe strigăte și tropăituri. Brusc, unul dintre câini schelălăie ascuțit. Băiatul sare în picioare și vrea să alerge la ușă, dar Lămpița îl prinde de mânecă și îl trage la loc în jos.

— Te rog, nu face asta! Rămâi, te rog, aici, Lucă!

Încet, Lucă ia loc din nou, dar își ține ochii ațintiți spre ușă.

Lămpița se uită iar la coala de hârtie. Tot nu scrie nimic pe ea.

— Pește, șoptește ea. Ce să scriu? Care e pedeapsa la bord pentru beție și... și...

Vocea de sub pat e o șoaptă, dar ea înțelege.

— Să fii spânzurat, spune el. De cel mai înalt catarg.

El știe lucrurile astea, firește.

— Tatăl tău trebuie să plece imediat de acolo. Asta trebuie să scrii.

Lămpița începe să tremure și mai rău. *Dragă tată, dragă tată...* Nici măcar nu mai știe D-ul, cum oare se făcea D-ul?

— Știam să scriu așa de bine, izbucnește ea în plâns. Și acum nu mai știu.

— Dă încoace, spune Pește, târându-se de sub pat. O fac eu.

Începe să scrie, repede și frumos. Îndată umple o pagină.

Oare chiar va fi de folos, se gândește Lămpița, oare tatăl ei o va primi și citi și... și...

În grădină, Nick fluieră iar printre degete. Lămpița

aleargă la geam.

— Vine! strigă ea. Încă puțin!

Jos se trânteste o ușă, sună foarte aproape. Cheia, se gândește ea brusc. Scormonește în buzunar, închide ușa și trage iute zăvorul.

— Gata? Pește? Te rog?

Băiatul încuviințează și vântură bilețelul să se usuce.

— Gata, zice el. Dar cum...

Aud cum cineva urcă scările, cu pași grei și neregulați. Cineva care gâfâie și șchioapătă și înjură în barbă.

Pare că Pește chiar se trezește acum. Privește în jurul său către fereastră, către ușă, către fetiță.

— Lămpițo, spune el. Lămpițo, ce să facem? Ce să fac?

Lămpița și-ar dori să știe, dar nu știe decât un lucru în acest moment. Ochii ei găsesc piatra cu vâna de aur, e încă pe dulap. Leagă bilețelul în jurul ei cu un șiret de la pantof. Mai întâi asta, se gândește. Și pe urmă restul. Se apleacă pe geam.

Nick e tot jos, cu haina fluturând în jurul său. Lămpița aruncă piatra cu mare grijă în jos; aceasta aterizează puțin mai încolo, dar apoi se rostogolește frumos înspre Nick. O bagă în buzunar și apoi se uită în sus la fetiță, aflată mult deasupra lui. Lămpița și-ar dori să fie ea piatra aceea. Și-ar dori să poată merge cu el.

— Chiar o duci, Nick? șoptește ea.

El încuviințează, ca și când ar fi înțeles-o, și zâmbește. Apoi își duce mâinile pâlnie la gură și strigă fără grabă trei cuvinte.

— A!

— Șasea!

— Fereastră!

— A șasea fereastră? repetă Lămpița.

Nick încuviințează din nou și apoi le întoarce spatele.

— Ce vrei să spui? urlă Lămpița în urma lui. Ce fel de fereastră? Nick! Stai!

Dar el nu stă, le întoarce spatele și intră iute în grădină, o ia pe potecă, pe drum către far. Speră ea din tot sufletul.

Cineva începe să zguduie clanța ușii.

— Ești acolo, pușlama ce ești? strigă aghiotantul Flint prin gaura cheii. Da, acolo te găesc!



Stofă de erou

A șasea fereastră? Lămpița se întoarce încet. Camera nu are decât cinci ferestre, asta e clar ca lumina zilei.

Dar poate... Poate, într-o zi în care ai reuși să gândești limpede și nu ai fi panicat și ușa nu ar fi zguduită de către cineva care vrea s-o doboare ca să vină să facă lucruri groaznice, într-o zi din asta ai putea vedea că, pe vremuri, exista o a șasea. Și anume acolo, în spatele aceluia placaj de lemn prins în șuruburi de perete, nici măcar atât de bine. Până acum nu i-a sărit niciodată în ochi, dar dintr-odată vede, clar ca lumina zilei. Și vede și ce trebuie să facă.

— Lucă, spune. Ridică-te! Ajută-mă!

Lucă se ridică bucuros. Să ajute!

Ar merge mult mai ușor cu o rangă, dar Lucă împinge foarfeca lui de fier între placaj și perete până când ajunge cu degetele în spatele lemnului și atunci începe să tragă. Lemnul pârâie strașnic.

Afară, ușa începe și ea să pârâie, când aghiotantul se izbește cu umărul de ea.

— Cred că e aici, să trăiți, răcnește el jos. Cu ușa încuiată. Dar o deschid cât ai clipi!

Pește se uită de la geam la ușă și înapoi la geam.

— Dar ce tot faci, ce faceți toți acolo? șoptește el.

Lucă mai trage o dată, lemnul se frânge și pârâie și se

desprinde de tocul geamului. Și acolo e. A șasea fereastră, pur și simplu a fost tot timpul acolo. Lămpița o împinge și se deschide.

Numaidecât începe să bată vântul în cameră și se simte mirosul puternic al mării. Abia de la acea fereastră poți să privești cu adevărat departe: vede nu doar zona golfului cu farul, ci întreaga întindere îndepărtată, unde cerul și marea se unesc. La orizont, se adună nori cu creste întunecate.

Lucă îl ridică pe Pește și se uită împreună în depărtare. Acolo, sub turn, sub faleza pe care se înalță casa, acolo, jos de tot pe apa întunecată, se află o bărcuță verde cu vâsle. E legată cu o sfoară de peretele stâncos și abrupt și se leagănă încet pe valuri.

— Nu pricep, spune Pește. Cum ai știut că acolo e o fereastră? Și cum poate fi acolo o bărcuță? Nu poți ajunge acolo.

— Cred... cred că e bărcuța mea, spune lent Lămpița.

— Bărcuța ta? Cum adică? Despre ce vorbești?

Afară, Flint își izbește încă o dată trupul greoi de ușă. Apoi înjură și o lovește cu piciorul, dar nici asta nu ajută la nimic.

Pește se uită la Lămpița, cu chipul alb ca varul.

— Nu, tremură el. Nu trebuie să... Rămânem pur și simplu aici. Ușa e puternică, n-o să cedeze, trebuie doar să așteptăm să... Până pleacă din nou și... Sau... sau până vine tata, trebuie să vorbesc cu tata, dacă aș...

Lămpița îl privește și clatină din cap. Apoi se uită iar pe geam.

— Ba da, spune Pește. Într-adevăr, dacă îi spun, dacă

îi arăt...

— Și mie mi-e frică, spune încet Lămpița. Dar cred că trebuie.

Ușa începe să pârâie. La fiecare lovitură, pârâie și mai tare.

Lămpița simte cum o inundă un val de frică din cap până-n picioare. Chiar trebuie? Cât de adânc o fi? Trebuie să se încordeze, se gândește, și să treacă prin apă ca o săgeată, atunci simți cel mai puțin. Trebuie să-și ia tare avânt, să ajungă cât mai departe în mare, unde e suficient de adânc. Trebuie, trebuie, parcă o ia complet razna...

Și Pește privește în jurul său, la camera în care a trăit toată viața. Cărțile, hărțile, cada și patul, vede că e încă acolo poza pe care a primit-o ieri de la Marta, cu Iosif și mama lui. Mama aia din care nu se vede aproape nimic, mama aia care odată a locuit și ea aici și se uita în largul mării și tânjea după apă... Dintr-odată își simte coada, care e uscată și fără vlagă și care ar avea din nou chef să înoate. Aude apa plescăind încetișor la poalele falezei, foarte adâncă, foarte verde, foarte rece.

— Descălțați-vă! spune Lămpița și începe să-și desfacă celălalt șiret. Lucă, și tu!

Băiatul nu dă vreun semn că s-ar pregăti și rămâne acolo unde e. Și nu se mișcă nici când ea mai zice o dată.

— Lucă... spune ea. Nu știi să înoți?

Lucă o privește și scutură din cap.

— Chiar nu știi?

Lucă ridică puțin din umeri și o privește trist pe fetiță. Chiar nu știe.

— Nici măcar câțiva metri? Doar până la bărcuța aia? Doar nu e departe și dacă noi...

Băiatul mătăhălos scutură din cap în continuare.

— Dacă Pește te ține și eu la fel... Chiar nu-ți dăm drumul. Nu, Pește?

Lucă îl lasă încetișor jos pe Pește. Lămpița își încolăcește brațele în jurul gâtului său.

— Fir-ar să fie de treabă, înjură ea și îl strânge pe băiatul cel mare foarte tare, cât de tare poate, dar nu ajută la nimic.

Iarăși o lovitură grea de picior. Aghiotantul răcnește, iar ușa tremură în tocul ei. Alți pași se aud urcând scara.

— Trebuie să plecăm, mormăie Lămpița. Acum. Chiar trebuie.

Îi dă drumul lui Lucă și se urcă pe pervaz, fără să privească în jos. Încordează-te. Ia-ți avânt.

— Pește? Vii?

Își deschide brațele și Lucă îl ridică pe băiat de jos și i-l dă.

— Lucă, dacă te scufunzi, te scot eu la suprafață, îi șoptește Pește la ureche lui Lucă. Pot, chiar pot să o fac!

Dar Lucă scutură din cap în continuare, chiar nu, chiar nu. Abia îndrăznește să se uite pe geam.

Pește își pune brațele în jurul gâtului Lămpiței și își încolăcește coada în jurul ei.

— Tu ești cea care are picioare, spune el. Trebuie să îțiiei avânt.

— Da.

— Și să te încordezi, căci atunci simți cel mai puțin.

— Da.

— Și să-ți umpli bine plămâni mai întâi.

— Pește, mi-e frică. Nu cred că pot.

— Ba da, spune Pește. Ai stofă. De care trebuie.

— Stofă? tremură Lămpița. Ce fel de stofă?

— Stofă de erou.

El se ține foarte strâns de gâtul ei. Se mai privesc o clipă unul pe celălalt.

Apoi Lămpița închide strâns ochii. Trage adânc aer în piept.

Și sare.



Amiralul privește pe geam

Cu mănunchiul de chei din dulapul Martei, Amiralul urcă în turnul unde nu a mai fost de atâta amar de vreme. Sus, Flint încă se izbește în ușa. Își freacă umărul care-l doare.

— Pe loc repaus, domnule aghiotant, spune Amiralul. Nu poți să învingi o ușă?

— Îmi cer iertare, să trăiți. E foarte solidă. Stejar ade-vărat, cred, astea sunt mereu...

— Păstrează-ți comentariile pentru tine. Sunt încă înăuntru?

— Nu am lăsat pe nimeni să iasă, să trăiți.

— Bine. Tu îl iei pe băiat. Ceilalți doi...

— Da, să trăiți?

— Vedem noi. Ține-i aici deocamdată.

Amiralul deschide ușa. Înăuntru, vântul vâjâie pe fereastra deschisă. Sub ea, pe jos, stă ghemuit fiul idiot al Martei, cu mâinile la ochi. Mai departe, camera pare goală.

Aghiotantul Flint aleargă înăuntru și îl înșfacă pe băiat.

— L-am prins pe ăsta, să trăiți!

— Mulțumesc, Flint, spune Amiralul. Dă-i drumul la loc. Nu pare chiar periculos.

Merge la geam și se uită în jos, la marea din depărtare.

Valurile au creste de spumă și acolo plutește o bărcuță mică.

Și cu doisprezece ani în urmă stătea tot aici. Uitându-se tot așa, cu exact același amestec de ușurare și, da, puțină... Păreră de rău, durere, așa ceva.

Firește că o iubise pe frumoasa lui prințesă cu păr verde și ochi de aur. Dar n-a fost niciodată intenția lui ca ea să vină după el, să apară dintr-odată în fața lui, cu picioare și fără voce și complet neajutorată să-și trăiască viața pe uscat.

Sub apă, o mai înțelesese. Sau cel puțin așa păruse. Își lipea capul de al lui și pur și simplu se înțelegeau perfect unul pe altul. Dar la bordul navei devenise un mister pentru el. Ochii ăia, ochii ăia care tot timpul voiau ceva. Ce, draga mea? Ce? Nu prea putea s-o ia acasă și s-o împăieze, așa cum făcea cu celelalte trofee ale lui, cu tigrii săi, cu rinocerii săi.

Dar nici ea n-a mai plecat.

Atunci a dus-o la el acasă totuși. Unde lucrurile au scăpat cu totul de sub control. Picioarele nu au rămas așa, s-au transformat la loc într-o coadă. Trebuia să intre în apă, trebuia să înoate tot timpul. Toată lumea vedea asta, toată lumea clevea despre asta.

Nu, firește că nici asta nu se cuvenea, să ai o relație cu o sirenă. Dar ea era acolo, ce era să facă. Și a rămas și gravidă. Și cu cât înainta mai mult sarcina, cu atât semăna mai mult cu un pește. A început să-l muște. Focoasa lui prințesă cu păr verde s-a transformat într-o creatură greoaie și solzoasă, cu o enormă burtă albă.

La început, o mai mângâia pe pântec și îi șoptea: „Un

fiu, un fiu, te rog, un om al mării!”

Dar n-a ieșit om. O prostie să te gândești că se poate.

După ce a apărut băiatul, ea a fugit, pe aceeași fereastră. El stătuse aici exact la fel. Dar cu un fiu în brațe. Un fiu cu coadă.

De ce n-a luat copilul cu ea?

Flint a căutat prin toată camera, dar nu a găsit pe nimeni. Atunci îl înșfacă iar pe Lucă și îi răsuțește un braț la spate. Băiatul nu se împotrivește, nici măcar nu ridică privirea când aghiotantul îl zgâlțâie.

— Unde sunt, ha? Răspunde!

De jos, răsună vocea Martei, care își strigă fiul.

— Lucă, unde ești?

— Domnule aghiotant, dă-i drumul băiatului.

— Dar e martor, să trăiți. Știe ce s-a întâmplat cu...

— Am zis să-i dai drumul.

Marta mai strigă o dată și Lucă merge cu capul plecat, fofilându-se spre ușă, și se face nevăzut.

Dumnezeule, se gândește Amiralul. Pesemne se poate și mai rău decât un copil cu coadă. Băiatul ăla al lui cel puțin are minte. Se uită în jurul său la cărțile, hârtiile, hărțile de pe perete. Doar că n-ar fi trebuit niciodată să trăiască aici.

De ce nu și-a luat fiul cu ea?

Nu i-ar fi trecut niciodată prin minte Amiralului să-l întrebe asta pe un băiat sărac cu duhul, care nici măcar nu putea vorbi. Și asta e păcat, căci Lucă știe. E singurul care știe.

Avea opt ani și tot timpul fugea de acasă, întotdeauna când nu avea voie și întotdeauna unde nu avea voie. Căci

în acea după-amiază, vrând să se ascundă de mama lui, urcase tocmai până sus, în camera din turn, unde o sireună taman era ocupată să se cațare pe geam. Ceea ce e aproape imposibil când ai coadă. Când ușa s-a deschis brusc, s-a îngrozit la fel de tare ca băiețelul de opt ani, care urla pentru că nu văzuse niciodată o asemenea creatură. S-a speriat atât de tare, încât a dat drumul la ce ținea strâns, lipit de ea, și-a pierdut echilibrul și a căzut pe spate, în mare, înapoi acasă.

Ce a lăsat să cadă a alunecat pe podea și a început de îndată să plângă.

Lucă a închis ușa și a fugit jos la bucătărie, la mama lui.

De atunci, Martei îi vine puțin mai ușor să aibă grijă de băiat, fiindcă de fugit n-a mai fugit.

Vântul închide fereastra și Amiralul o încuie. Tocmai a străbătut toată casa, de jos până sus, și nu a dat de nimeni. Ciudat, ar trebui totuși să fie tot felul de angajați, dar nu sunt. În afară de aghiotant și de el însuși, nu mai e nimeni în Casa Neagră.

Când se uită pe fereastra din cealaltă parte a camerei, îi vede pe Marta și pe fiul ei coborând scările de la terasă, cu geamantane și tot. Când o iau pe potecă în jos, câinii lui ies în fugă din casă și se țin tropăind după ei. Unul șchioapătă și își târâie piciorul. Niciunul nu se uită în urmă și dispar printre copaci. Apoi nu mai e nimeni.

Doar asta a și vrut, se gândește. Nu asta a vrut?



Bărcuța

Cade groaznic de mult și se scufundă groaznic de adânc.

Apa e întunecată și rece ca o stană de piatră. Lămpița se zbate să ajungă la suprafață, aproape înecându-se, atât de departe este. Pentru o clipă, nu știe dacă înotă în direcția bună și o cuprinde panica, dar apoi apa din jurul ei se luminează dintr-odată într-un albastru mai deschis, tot mai deschis. Acolo e suprafața, acolo e lumina. Țășnește prin apă și își umple plămânii.

Faleza cenușie se ridică din mare mult deasupra ei și sus pe ea e casa, neagră de iederă, și, sus de tot, turnul cu fereastra deschisă.

De necrezut că a îndrăznit. Ei. Că ei au îndrăznit. Privește în jur. Unde e Pește? În fața ei, în spatele ei, în lături, nu vede decât marea.

— Pește!

Gura i se umple de apă sărată. Nu îl vede nicăieri. Dar vede bărcuța, care se leagănă pe valuri, nu prea departe.

Înoată spre ea, uitându-se întruna în jur.

— Pește! Haide, Pește! Pește, unde ești?

Frica îi strânge stomacul. Ea a avut ideea, este vina ei. Ce plan prostesc.

Dar, când se prinde de marginea de lemn a luntrei,

Pește țâșnește brusc din apă, lângă ea, după care se scufundă imediat la loc și vine în sus făcând salturi.

— Distractiv, nu? jubilează el. Distractiv, Lămpițo, trebuie să vezi câte mai pot să fac!

El nu are nevoie să meargă cu barca, firește. Ea da, căci nu poate să rămână în apa aia rece, dar când se urcă în barcă vântul se întetește și, suflând, face să-i fie și mai frig. Tremură în hainele ei ude și desface cu mâinile înțepenite nodurile de la frânghie. Oare ce trebuia să facă, oare pe cine trebuia să salveze? A, da, pe tatăl ei. Trebuie să vâslească în jurul falezei și să sperie că farul nu e prea departe și că tatăl ei mai e acolo, că Amiralul încă nu a... și că Nick... Îl vede pe Nick făcându-i cu mâna și vede chipul furios al Amiralului. Se întâmplă atâtea în același timp.

Agățâ vâslele în furcheți și trage de ele. Sunt grele și făcute pentru brațe mult mai lungi. Dărdâie de frig.

— Vâslește, Lămpițo, își spune în sinea ei. Așa o să te încălzești.

Asta și face și are puțin efect, dar rămâne la fel de udă. În depărtare tună, iar vântul suflă și mai tare. Valurile o împing în direcția greșită.

Pește apare mereu la suprafață de undeva din apă, în fața sau în spatele bărcii, și strigă lucruri pe care fata nu le înțelege. Bărcuța se strecoară înainte. Dacă Lucă ar fi știut să înoate, dacă ar fi fost și el aici, cu brațele lui lungi și mușchii săi puternici, atunci ar fi ajuns îndată în port...

— Pește! urlă ea împotriva vântului. Poți cumva să înoți în față, să te duci până la far și să te uiți dacă... dacă...

Vântul îi ia cuvintele cu el și le împrăștie în jur.

Câteva ajung până la Pește, care ridică o mână.

— Bine, mă duc!

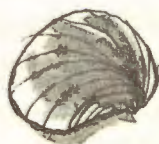
— Pește! strigă ea. Trebuie să spui că... Trebuie să...

Dar el a plecat deja.

Orizontul se leagănă în jurul ei: sus, jos, sus. Vântul îi șuieră în urechi.

La te uită, vuieste el. Nu ne cunoaștem? Mă mai ții minte? Vii iar la joacă, fetișo din farul din zare?

Cuiele



— Domnule Marin! Domnule Marin!

Întâmplător, Augustus tocmai era la jumătatea scărilor, trăgându-și sufletul. Blestematul ăla de picior al lui. Nu s-a obișnuit niciodată cu el, încă se sperie când se uită în jos, oricât de mult timp a trecut de atunci. Acolo era piciorul lui, acolo trebuiau să fie degetele de la picioare.

Dacă porcul ăla de șerif nu i-ar fi luat toiagul, toiagul lui cel bun, n-ar fi trebuit să se descurce cu o bucată de lemn dintr-o epavă, pe jumătate putrezit, găsit pe undeva, care aproape că nu-i poate susține greutatea.

Da, da, îi spune capul. E vina ta, dacă nu ți-ai fi lovit cu toiagul ăla propriea...

Daaa! Ține-ți gura, ține-ți gura odată, îi strigă el propriei sale guri.

— Domnule Marin, a venit iar o scrisoare. Cred că acum e important să...

Se ridică, iar lemnul cel putred se încovoiește, aproape se rupe. Totul se strică aici, briza mării care suflă întruna face asta. Macină lemnul. Și bârnele bătute în cuie în fața ușii sunt putrezite; dacă se împinge în ele, poate să crape puțin ușa. Oamenii ăștia care au trăit toată viața doar pe uscat nu se gândesc la asta. Dacă ar vrea, ar ieși imediat.

Dar cu ce l-ar încălzi, ce să facă apoi? Încotro să se ducă?

— Mă auziți? Coborâți puțin?

Vede ceva alb ieșind prin ferestruica ușii. Ce mai e și asta? Străbate camera șchiopătând.

— A fost... nu fata dumneavoastră, tocmai a trecut pe aici un bărbat și mi-a dat asta... Să nu mi-o luați în nume de rău, dar nu era pusă într-un plic, deci mi-a căzut privirea o clipă pe ea și imediat m-am gândit... Ei bine, citiți-o singur. Ce să facem? Ăă... vreau să spun dumnea-voastră. Ce o să faceți? Nu puteți rămâne aici!

De formă, Augustus trage hârtia mototolită prin ferestruică și o privește. Da, pe ea sunt scrise clar niște litere. Litere îngrijite, cu totul altele. Se scarpină în barbă.

— E de la Lămpița?

— Nu, asta am zis doar, a adus-o un bărbat, un bărbat care se grăbea, însă foarte amabil, asta da. Dar ce părere aveți, ce credeți, ce o să faceți?

Vocea vecinei e ascuțită și panicată și e clar că vrea ceva de la el. Dar ce?

— Ăă... spune el. Păi...

— N-ați citit-o?

— Ba da.

— Și? Deci?

— Păi, mulțumesc, spune el. Pe mâine.

Speră să plece. Dar nu pleacă.

— Domnule Marin? Întreabă ea.

Fața ei e aproape de ferestruică, poate să vadă o parte din ea. Un ochi căprui.

— Ce mai e?

— Chiar ați citit-o?

Ce să spună? Poate să mintă, desigur. Sau poate să se facă de răs.

— Domnule Marin? Știi să citești, nu?

Ce e mai important nu e trecut acolo, se gândește Augustus după ce ea i-a citit cu glas tare scrisoarea. Ah, da, un Amiral care vrea să-l spânzure, n-are decât să aștepte. Firește, trebuie să plece de aici. Dar unde? Unde e Lămpița?

— Undeva într-o bărcuță, a zis omul ăla. Cred că a zis că vâslește către stâncă. Se poate?

— Ce? tună Augustus prin mica ferestruică. Pe mare cu... Acum? Trebuie să plec!

— Asta spun și eu, spune vecina. Trebuie să pleci. Dar cum?

Augustus se împinge în ușa închisorii sale. Vine o furtună cumplită, o miroase, o simte în toate lucrurile. Și n-o să se întâmple iar ca fata lui să fie la un pas să se înece pe undeva, iar el să stea acasă cu mâinile încrucișate. Trebuie să se ducă cu o viteză nebună în port, de îndată. Mai împinge o dată, și mai tare. Ușa se deschide de un lat de palmă. Două. Cuiete aproape că ies din lemn, dar nu de tot. Afară, vecina trage și ea și îi arată unde trebuie să împingă.

— Nu, mai jos. Nu, nu așa. Ah, de-am putea face asta cu un... Stai, iau puțin cleștele bărbatului meu.

Al bărbatului ei? se gândește. Nu că i-ar păsa.

— A murit, știi, spune ea.

— Oh, spune Augustus.

— La fel ca nevasta dumneavoastră.

— Da, spune Augustus.

— Păi, spune ea. Ăăă... mă întorc cât ai clipi.

Cu un clește, ultimele cuie ies imediat, le aude zângănind afară pe pietre. Atunci mai împinge încă o dată foarte tare și ușa se deschide cu un scrâșnet de fier. Augustus pășește afară.

Își duce mâna la ochi să-i apere de lumină, deși soarele nici măcar nu mai strălucește. Cerul se întunecă repede și în depărtare fulgeră deja. Trebuie să ajungă cât mai repede în port, dar nu merge așa. Privește în jur.

— Ei, ce mai aștepți? spune vecina. Vrei să mănânci ceva mai întâi sau?

— Nu, nu, am nevoie de un toiag. Un toiag bun și solid.

Are un răs tare plăcut femeia asta. Și ține ceva în mână.

— O, m-am gândit deja, spune ea. Omul ăla a mai adus ceva și acum pricep ce e.

Scoate la iveală o bucată de lemn, mult prea scurtă pentru un toiag, dar care, uimitor, se potrivește perfect sub jumătatea lui de picior. Și care mai rămâne și prinsă acolo. Și nici măcar nu îi provoacă durere. Ea îl ajută cu cataramele.

— Ei bine, fă tot ce poți, spune ea când e gata. Și dacă mai ești prin zonă și îți e poftă de o supă: locuiesc acolo.

Aproape trebuie să țipe, căci vântul bate tot mai tare. Din mers, se mai uită o dată înapoi. Ea e puțin mai bătrână și mai grasă decât crezuse. Ridică mâna. Cu vântul în spate, coboară zdruncinându-se poteca de bolovani.



Portul

Pas, tic. Pas, tic.

Augustus merge prin port atât de nefiresc de ușor, încât pare că și-a recăpătat piciorul. Observă dintr-odată că zâmbește cu gura până la urechi. Datorită piciorului, dar și datorită scrisorilor, pentru că fuseseră chiar de la Lămpița. Nu pricepe deloc cum de toate astea sunt cu puțință. Dar ea s-a gândit la el, s-a gândit îndeajuns la el cât să-l înștiințeze de planul ei. Plan care-i strașnic de prost, să nu mai pomenim.

În jurul său, apa unduie și plescăie și corăbiile se izbesc de chei ca niște animale agitate. În cel mai îndepărtat colț al portului se află un ponton pe jumătate dărâmat, de care nu vrea să se apropie nicio barcă de pescari respectabilă. De-a lungul lui, se leagă bărcuțe pe jumătate scufundate și acolo se află o barjă veche și arsă, pe care nu se încumetă nimeni să urce, pentru că e bântuită.

Dacă ea e aici, dacă e în oraș, aici trebuie să fie. Augustus scrutează pontonul cu privirea... Da, acolo e, pocnind din frânghiile ei, cu găuri proaspăt peticite în perete.

Se îndreaptă spre ea și lovește cu mâna în lateralul bărcii.

— Buck! răcnește el lipindu-și gura de lemn. Buck, am nevoie de barca ta. Mă auzi?

Izbește cu pumnul.

— Buck, eu sunt. Am nevoie de barca ta. Acum!

Nu vine niciun răspuns și se uită în susul corabiei.

Pânzele sunt coborâte, dar steagul negru și zdrențuit stă drept în bătaia vântului. Sigur e acolo.

— Buck!

Din adâncul calei se aude o voce:

— Să ai tupeul ordinar să-ți mai arăți mutra pe aici.

— Buck...

— Dacă nu dispari, urc. Parcă mai ai un picior, nu? Și ăla poate fi tăiat.

— Buck, toate alea s-au întâmplat demult, strigă Augustus. Asta e acum. Am nevoie de barca ta.

— A, da? Și eu aveam nevoie de femeia mea. Nici eu n-am căpătat ce-am vrut.

Vocea căpitanului e brusc foarte aproape, pare să fie de cealaltă parte a peretelui navei. Scoate pe gură înjurături pe care nici măcar Augustus nu le-a auzit vreodată.

— Nu e pentru mine, spune el cât de calm poate.

Este...

— Du-te naibii! Bagă-te-n pat cu femeia ta, cu femeia mea, căci a fost a mea mai întâi, bagă-te sub cearșafuri și crăpi, din partea mea.

— Nu crezi că mi-ar plăcea mult mai mult să fac asta, dacă s-ar putea? Dar n-am cum.

— Ce tot zici acolo?

Augustus nu spune nimic. Ar vrea să spună că ar renunța îndată la celălalt picior și la un braț pe deasupra, numai să fie ea acasă. Dar lucrurile astea nu le poți schimba.

— Oho, râde brusc Buck. Te-a părăsit și pe tine? Ha, ha, o meriți. N-a vrut să rămână nici cu o acritură ca tine, firește. Mă gândeam eu, ce să faci cu tine?

Nici Augustus n-a priceput asta niciodată. Buck era mult mai arătos, avea mult mai mult păr și mai era și căpitan. Era insuportabil de nedrept. Dar ce să faci? Nu puteai face absolut nimic, știa prea bine.

Nici el n-a încercat nimic, n-a făcut nimic și n-a spus nimic. Doar se uita la ea, toată ziua. Cum mergea ea pe punte și lucra cot la cot cu bărbații, căci se pricepea la fel de bine ca ei, cu poalele rochiei suflecate și părul ei negru prins într-o coadă.

Noaptea, gândul la ea nu-l lăsa să doarmă. Rămânea pe punte, se uita la lună și se gândea la ea. În fiecare noapte puțin mai mult. Poate că ea a simțit asta, căci într-o noapte s-a dat jos din patul lui Buck și a venit lângă el, la balustrada navei. Au vorbit o vreme, mai ales ea, și el a ascultat și a zis din când în când câte o vorbă. Se bucura că e întuneric, fiindcă simțea că se înroșește ca racul.

A venit din nou în nopțile următoare, i-a povestit câte-n lună și-n stele, a cântat balade și n-a mai vrut de fapt să se întoarcă în pat, în locul înăbușitor de sub punte. Afară noaptea era blândă, vântul era călduț.

Cineva a aflat, firește. O corabie e mică, nimic nu rămâne secret acolo. În câteva zile, știau toți, căpitanul de asemenea. Era turbat de furie.

— În portul următor, cobori de la bord! a tunat el către timonierul său. Și să zici bogdaproste că nu te arunc în mare. Trădătorule, hoțule de femei! Credeam că suntem prieteni.

Augustus n-a știut ce să răspundă. Deci s-a dus, cu hainele într-o bocceluță, să coboare de pe corabie.

— Stai, a strigat ea. Vin cu tine.

Nimeni n-a înțeles. Nici măcar nu era frumos timonierul ăla și aproape că nu scotea niciodată vreo vorbă, deci ce găsea la el? Dar ce să-i faci, așa-i cu femeile...

Buck n-a vrut să-i dea drumul să plece.

— Atunci ne luptăm pentru ea! a strigat. Și cine câștigă poate s-o păstreze.

Între pirați, așa era corect. Cine câștigă primește prada. Și-a fluturat în aer cele două săbii și a aruncat una spre Augustus, care nu avea nimic. Acesta a ridicat din umeri. Bine, atunci. Ne luptăm.

S-au luptat de-a lungul punții, înainte și înapoi.

„Ooh“, au strigat oamenii când Augustus a fost cât pe ce să se prăvălească în mare și „Aah“ când Buck a fost împins să înconjoare catargul de trei ori, căci timonierul se pricepea binișor la luptă, iar dacă te lupți din inimă, asta îți dă mult mai multă putere. Dar nu destulă, fiindcă uite-așa i s-a dus piciorul. Era pe jumătate tăiat, arăta îngrozitor, chiar și pentru stomacurile de fier ale piraților.

Căpitanul gâfâia.

— Deci. Rămâi a mea.

A vrut să o sărute pe gât, dar când a văzut cât de reci erau ochii ei a renunțat.

— Nu sunt proprietatea nimănui, a zis ea, sprijinindu-și bărbatul în timp ce au coborât de pe corabie, au traversat cheiul și au plecat.

Augustus șchiopăta strașnic. Probabil piciorul ăla trebuia amputat.

Furtuna se apropie, deasupra mării fulgeră deja. Norii cei grei vor acum, în sfârșit, să-și deșarte povara. Începe să plouă cu picături mari și grele.

— Nu, nu asta vreau să spun, zice Augustus. Vreau să spun că a murit.

— Ce? Ce spui?

— Vreau să spun că a murit! răcnește Augustus acoperind vuietul vântului.

— Ce?!

Deasupra capului său apar alte vreo zece capete care se uită peste balustradă, păroase și chele, cu bărbi ude și cărora le lipsește ici-colo câte-un ochi sau un nas. Cu toții sunt îngroziți. Buck se apleacă în față.

— Ce prostii tot îndrugi? Când asta, omule?

Acum o sută de ani, vrea să spună Augustus, căci așa i se pare.

— Acum doi ani sau așa ceva.

— Cum?

— Pur și simplu. S-a îmbolnăvit și apoi a murit.

— Pur și simplu? Țipă căpitanul. Ce prostie! Nimeni nu moare pur și simplu!

Dar pirații din jurul său încep să încuviințeze triști din cap. Ba da, se poate foarte bine să mori pur și simplu.

— Măi să fie! Măi să fie!

Buck se face roșu la față de furie.

— Gălușca asta n-o înghit. Nu se poate. Tot timpul ăsta am fost măcinat de gelozie că tu o duci atât de bine. Că o aveai și pe ea, și o slujbă ușoară pe țarm, și un copil pe deasupra. Există și un copil, nu?

— Tocmai asta e, strigă Augustus. Copilul ăla, de asta

sunt aici. Din cauza Lămpiței.

— A, da, Lămpița. Așa o chema! încuviințează unele capete. Micuța aia care stătea și ea mereu lângă foc, era o scumpete.

Buck privește uimit în jurul său.

— Foc? Unde? N-am știut nimic de asta.

— Păi, căpitane... Ne duceam uneori... Voiam s-o mai vedem din când în când pe Em a noastră.

— N-am știut nimic de asta. De ce n-am știut nimic de asta?

— Nu foarte des. Câteodată, când dumneavoastră ăă... în serile când... vă duceți devreme la culcare...

— Despre asta o să discutăm pe urmă, pe larg, spune căpitanul Buck.

— Vrea să se ducă la stâncă! strigă Augustus de pe ponton. De una singură! Într-o barcă cu vâsle! Pe furtună!

— Ce? A luat-o razna? De ce?

— Habar n-am de ce și nici dacă chiar s-a dus. Dar îmi fac griji că...

— Dacă seamănă, fie și puțin, cu maică-sa, spune Buck, atunci mi-aș face mari griji. Urcă la bord, zănaticule! Pornim în larg.

— Pe vremea asta? strigă pirații.

— Ba bine că nu. Cu nerodul ăla care e acum la cârmă, nu mi-ar trece asta prin cap, spune căpitanul Buck. Dar dacă am avea pe altcineva... Sau nu te descurci cu piciorul ăla?

— Doar nu cârmesc corabia cu piciorul, spune Augustus.

Toarnă cu găleata acum, dar, când pânza neagră se

ridică, barca se avântă și își întinde odgoanele. Abia așteaptă.

— Stați! urlă atunci o voce. Stați, așteptați-mă! Vreau să vin și eu!

Un pirat gras în rochie traversează hurducându-se pontonul, cât de repede îl pot duce tocurile lui înalte.

— Julius! strigă piratii. S-a întors și Julius!

Acum e din nou exact ca pe vremuri. Ce mai seară! Vântul împinge corabia afară din port.



Furtuna

Furtuna a prins-o, aruncă bărcuța verde încoace și încolo pe valuri. I-a înșfăcat de mult vâslele și Lămpița nu poate decât să se țină de bancă, să-i fie rău și să încerce să nu cadă în mare.

Copil bleg, vuieste vântul. Hei! Luptă și tu! Nu sta degeaba!

Dar Lămpița a obosit. A obosit să se lupte cu lumea, nu mai poate. Nu mai vede țărnul, e deja prea departe. Privește valurile și speră să-l vadă pe Pește undeva, dar nu vede decât marea.

Sub apă nu e furtună, acolo liniștea îi țiuie în urechi. Se scufundase puțin ca să poată înota mai iute, dar acum întunericul îl ademenește tot mai adânc în jos. Apa se întinde în toate părțile, atât de departe, atât de departe, atât de departe, cu el în mijlocul ei. Cât de adânc ar putea coborî? Ce e acolo, dar acolo? Oare ce e acolo dedesubt?

Bancuri de pești cu ochi sferici trec pe lângă el în întuneric, vede doar cum mii de luminițe, câte una la fiecare pește, cotesc toate în același timp când ei înoată împrejur. Deasupra lui plutesc umbre ale peștilor mari, cu înotătoare ca niște aripi, iar acolo, un cârd de meduze uriașe, aproape transparente, de parcă nici n-ar fi, dar dintr-odată pretutindeni în jurul său. Le cunoaște după ilustrațiile

din cartea lui despre viața din mare, știe că nu trebuie să le atingă tentaculele lungi, căci atunci cazi fulgerat. Dar nici măcar nu le simte, atât de suplu înoată printre ele. Sau poate nu cazi, căci ești sirenă... bărbat-sirenă. Inima îi bate foarte liniștită, îndrăznește să meargă pretutindeni, tot mai adânc, unde apa e o beznă neagră, unde înoată monștri cu ochi de diavol, cu dinți mari și albi care te pun pe fugă și, legănându-li-se în fața botului, o undiță mică cu o lămpiță prinsă de ea, una mică și galbe...

Lămpița, se gândește el brusc.

Lămpița zace întinsă pe spate în apa rece de pe fundul bărcii. Încă nu s-a scufundat, dar sigur nici nu mai are mult. Se lasă rostogolită și privește cerul pe care vântul aleargă după nori. El a găsit de mult altceva cu care să se joace: pe lângă ea trec smocuri de alge și o bucată veche din pânza unei corăbii care s-a scufundat aici odată. Și uite, acolo e luat de vânt și un coșuleț. Nu e coșulețul ei de demult, cu o cutie de Chibrituri Calitate Extra înăuntru? Dar nu, n-are cum, se gândește ea. Firește că n-are cum, în ruptul capului.

În buzunarul rochiei ei learcă, degetele găsesc ciobul, care e încă acolo.

Mamă, se gândește. Până aici am putut. Pe curând!

Un val ridică bărcuța și o izbește de stânca cea mare din mijlocul golfului. Se face bucăți și Lămpița cade în mare.

Se scufundă înspre el și Pește se grăbește într-acolo. A ajuns la țanc. Nu? Firește, poate să înoate iute ca o săgeată. La țanc o prinde de tivul rochiei și o cară în sus, ridicându-i capul deasupra valurilor ca să ia aer. Dar ea nu

trage aer în piept, nu se mișcă și e palidă ca o moartă.

— Respiră, toanto! Respiră odată! zice șuierând Pește și o zgâlțâie.

Dar ea nu face ce-i spune el.

O mușcă, nu știe ce altceva să facă, și, când nici asta nu ajută, o târăște prin apă spre stâncă, unde o poate pune jos și poate reflecta o clipă. Îi julește genunchii și coatele când o trage peste piatra zgrunțuroasă, dar dacă a murit nici nu mai contează, firește.

— Lămpițo, îi urlă în ureche. Lămpițo! Lămpițo, trezește-te, te rog!

Caută cu privirea pe cineva care ar putea să facă ceva, care ar putea să-l ajute, să o ajute, dar nu știe pe nimeni, cât e marea de întinsă.

Din fericire, furtuna a trecut. În curând, soarele mai strălucește puțin înainte de a apune. Pirații scrutează marea cu privirea, dar nu văd nicăieri o bărcuță cu un copil în ea. S-a scufundat probabil, da, ce te aștepti să se întâmple când se apucă să iasă în larg cei care și-au petrecut viața doar pe uscat? Dar tot e păcat, știi.

Corb, urcat pe catarg, aproape a renunțat. Nu vede nimic și pe nimeni. Sau? Înnoată cineva acolo?

— Hei? spune el. Hei! strigă el atunci.

Și pe urmă:

— Hei! Căpitane!

— O vezi?

Buck se uită și el din cealaltă parte, acoperindu-și ochii de soare.

— Nu, asta nu. Dar am crezut o clipă...

— Uită-te în continuare, omule! Imediat se întunecă.

— Se poate să... Mi s-a părut că văd o sirenă...

— Nu vin niciodată până aici. Deci nu se poate. Caută în continuare!

— Mi s-a părut totuși că am... Da, uite-o iar acolo, cred că e un băiețandru. Priviți, căpitane, acolo! Uitați, face cu mâna!



Stânca

Stânca e acolo de când marea a înghițit odată o gură largă din țărnm. Exact în mijlocul părții înghițite, ca și când nu i-a plăcut o bucățică.

E un lucru care nu ajută la nimic. Pe ea nu vrea să crească nimic, e prea mică și prea îndepărtată pentru un fort sau un turn. Morsele se întind adesea acolo să stea la soare. Uneori naufragiază câte o barcă. Și acum zace pe ea o fetiță moartă.

Cel puțin, așa crede fetița. Căci are ochii închiși și, în același timp, poate vedea totul.

Vede trenul bălciului, care șerpuiește prin țară ca un șarpe lung, cu prieteni la fiecare geam: Oswald, Lester lunganul, Olga cea dublă și un Ef foarte mânios.

Îl vede pe Amiral în fața ferestrei deschise, pe domnișoara învățătoare Amalia singură în camera ei, pe domnul Rozescu pe băncuța din fața magazinului în soarele târziu.

Vede farul cu ușa larg deschisă, cu bârne care atârnă de cuiele ruginite. Unde un șerif roșu la față o interoghează pe vecina care zâmbește și arată vag în depărtare.

O vede pe Marta cu geamantanul ei la un stâlp de amarare din port. Lucă stă lângă ea, cu capetele câinilor în poală. Privesc în largul mării, ca și când ar aștepta ceva.

Vede stâncile albe din depărtare, unde sirenele se uită la Nepotul lor Niciodatăvăzut, care a citit toate cărțile și deci știe totul și, de fapt, încă nimic.

Și mult mai aproape, în căsuța lui, îl vede pe Nick, ținând în mâini o știclă din care iese o sfornică. Trage încetisor de ea și, în spatele sticlei, se înalță lent pânzele unei corăbioare mititele. Sunt negre, iar pe catarg e agățat un steguleț cât unghia degetului mic, cu un cap de mort.

— Uite-o, spune Nick. E acolo.

Lămpița se uită și atunci își vede mama. E iarăși ca altădată, cu părul ei lung și negru prins într-o coadă.

Bună, mamă!

Bună, drăguța mea!

Acum sigur am murit.

Ai vrea asta?

Nu știu, spune Lămpița. Cred că nu eram încă gata.
Sau ba da?

Eu n-am niciun cuvânt de zis, spune mama ei. Nici nu cred că ar conta.

Ce mă bucur să te văd.

Lămpița nu-și poate dezlipi ochii de mama ei.

Ai fost plecată.

Nu, aici am fost tot timpul.

Ce înseamnă aici?

Aici, pretutindeni.

Oh. Dar nu cu mine.

Ba da. Mereu. Deschide ochii.

Lămpița nu prea are chef s-o facă.

Atunci nu te mai văd.

Ba da. Fă-o numai!

Printre gene, Lămpița vede câtă lumină e. Printr-o gară în nori, soarele strălucește în apă și transformă în aur tot ce o înconjoară. Aur mișcător, aur care stropește.

Deci am murit, se gândește. Căci așa arată raiul, desigur.

Ce te grăbești așa? spune mama. *E doar apă. Privește: vine spre noi o corabie.*

Într-adevăr, sosește o corabie, una mare cu pânze negre și un steag cu cap de mort.

Uite, spune mama. Em cea Neagră vine să te ia.

Ce mai e și asta, M cea Neagră? mormăie Lămpița.

După voce, aude că mama zâmbește larg.

Eu sunt, spune ea.



Em cea Neagră

În mijlocul unei furtuni, mă rog, de fapt nu prea mai e furtună, dar tot mai bate tare vântul, să ancorezi pe un vânt așa puternic o corabie de lemn atât de aproape de o stâncă astfel încât un om să poată sări pe ea de pe punte, fără să fie găurită prora, cere să te pricepi la cârmit nave. Dar Augustus e în stare. Încă e puțin ruginit, dar uite ce bine merge deja.

Lămpița îngheață de spaimă când, dintr-odată, două cizme mari aterizează chiar lângă capul ei, când niște mâini mari o înșfacă de sub brațe și niște ochi mari de pe un chip bărbos o privesc de parcă ar fi așteptat-o o viață întreagă. În vreme ce ea nu l-a mai văzut niciodată.

— Mii de blesteme, spune căpitanul Buck. Să mor io. Ce semeni cu ea!

— Ăăă... cu cine? întrebă mirată Lămpița.

— Cu Em. Cu maică-ta.

— Serios?

— A, da.

Căpitanul de pirați Buck rânjește cu toate găurile din dantură. Apoi o azvârle pe umăr și urcă înapoi la bord.

— Doar că ai păr roșcat în loc de negru, altfel aş crede c-am primit-o înapoi.

— Eu nu sunt proprietatea nimănui, mormăie

Lămpița.

— Asta vreau să zic, oftează căpitanul Buck.

E lăsată pe punte în picioare. Un pirat îmbrăcat într-o rochie o învește cu o pătură și o sărută în creștet.

— Julia! spune Lămpița bucuroasă. Sunteți aici cu toții? Și piticul, și Lester, și...

— Nu, spune Julius. Doar eu.

— Și noi! Și noi!

Se adună mai mulți pirați în jurul ei. Le recunoaște chipurile și încă le mai ține minte numele. Bill îi dă o alifie pentru genunchii ei juliți, iar Corb îi aduce haine uscate mult prea mari. În tot acest timp, fetița se uită pe furiș la puntea din spate.

L-a văzut de mult acolo, la cârmă. Și el pe ea.

Uneori, când îți dorești ceva de multă vreme și, în sfârșit, îl primești, se așterne un fel de tăcere în care nimeni nu știe ce să facă.

Lămpița și-a imaginat atât de des ce ar spune și ce ar face. Acum uite-l în fața ei! E puțin mai chel decât își amintea ea și are barba mult mai mare. Și mai e și piciorul ăla, firește, și cum stă acolo la cârmă, nici astea nu erau odinioară.

Buck preia el puțin cârma și Augustus vine către ea. Își pun mâinile unul lângă altul pe balustradă. Briza le suflă în păr.

— Și iată-te aici, spune tata după o vreme.

Da, încuviințează din cap Lămpița. Iat-o acolo.

— M-am gândit la tine așa de mult, mormăie

Augustus. Toate zilele alea, în fiecare zi. Și...

Da, încuviințează Lămpița din nou. Și ea la el. Și

uite-i acolo.

— Știi, chiar semeni strașnic cu maică-ta.

Lămpița încuviințează iar.

— Da, asta spune toată lumea.

În mintea ei, își aude mama oftând.

Ei, ce mai aștepți?

Ce anume, ce trebuie să spună?

Nu tu, spune mama. El.

— Asta era vechea noastră corabie, arată în jur Augustus.

— Da, spune Lămpița. E frumoasă.

— Chiar îți place?

— Foarte mult, spune Lămpița și se uită în larg.

Ce-i mai plăcut decât să ieși în larg încotro vezi cu ochii? Și să jefuiești, căci la asta o să se ajungă. Să dormi în hamacuri. Să vezi țări străine. Să te bronzezi foarte tare.

— Pot să te învăț să faci noduri. Și să ții cârma, când îți cresc puțin brațele. Sau aaa... ai putea cumva să gătești pentru noi?

— Nicio șansă.

Lămpița nu are deloc chef de asta.

— Păcat, nu avem încă niciun bucătar, deci o să ni se lungească urechile de foame...

— Poate știu eu pe cineva, se gândește Lămpița. Dacă vrea. Și dacă Lucă are voie să vină și el. Dacă are curaj.

Crede că da. Dacă vine și ea.

— Poate. Nici mama ta nu gătea.

Lămpița încă știe prea bine.

Tatăl ei se uită din nou la orizont, unde ultima rămășiță de soare se scufundă în mare.

— Mie... spune el și își drege glasul de câteva ori. Îmi

e amarnic de dor de ea.

— Și mie, spune Lămpița. Dar uneori pur și simplu e tot aici.

— Cum adică?

Tatăl ei o privește uimit.

— O aud vorbindu-mi în minte.

— Pe Em? Zău? Și ce spune?

— Că trebuie să te grăbești odată.

— Eu? Să ce?

Lămpița ridică din umeri.

— Nici eu nu știu exact.

Augustus privește în depărtare și reflectează. Apoi încuviințează din cap și se uită la ea cu privirea pe care fata o cunoaște atât de bine. Dar nu spune nimic.

Că îi pare rău, se gândește Lămpița. Dar n-o poate spune. Nu contează.

Din marea întunecată, sare dintr-odată un băiat-sirenă.

— Lămpițo, aici ești! Te-au luat! Dar, de fapt, eu te-am salvat, știi asta?

— Pește! țipă Lămpița. Hei, Pește, știi ce? Mă fac pirat. La fel ca tata!

— El e tatăl tău?

Lămpița dă din cap și se uită puțin mândră la bărbatul cu picior de lemn.

— Bună ziua, domnule, spune cuviincios băiatul-sirenă printre sărituri.

Augustus încuviințează.

— Bună! Da. Auzi, îmi pare rău.

— Ăăă... poftim, domnule? întrebă Pește gâfâind, fiindcă trebuie să înoate din greu ca să se țină după ei.

— Nu ție îți zic, ci ei, spune Augustus. Îmi pare rău.
Își pune mâna pe obrazul fetei, care de mult timp nu
mai e vânăt.

— Pentru toate. Foarte tare.

Lămpița zâmbește cu gura până la urechi. În spatele
tatălui ei, apa se întinde cât vezi cu ochii. Pot să facă orice,
să meargă oriunde.

— Totul e în regulă, spune ea.

Și chiar așa e.